

Регістраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.РОЗПОВІДАЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

28 липня у центрі села Уторопів Івано-Франківської області зібралося понад дві сотні місцевих жителів. Християнське свято, що проходило під відкритим небом, організувала сільська громада ХВЄ (пастор Василь Филищук) за сприяння місцевої сільради.

Святування приурочили до 1025-річчя хрещення Київської Русі. Виступали хорові колективи з інших церков, сільська молодь. Запросили також місцевого православного священика, котрий погодився прийти, однак з якихось причин в останній момент змінив своє рішення. Зате сільський голова Омелян Ніжевський підтримав ідею святкування річниці хрещення в Уторопах (до речі, найстарішому селі на Гуцульщині).

Зі сцени звучали не лише пісні – було виголошено і достатньо інформації для роздумів: директор Івано-Франківської християнської місії милосердя «Добрий самарянин» Олег Карп'юк навів історичну довідку про значення самої події хрещення. Адже християнство перевернуло весь слов'янський світ, відкривши ворота для розвитку нової, потужної цивілізації.

Дорога до Христа і сьогодні – це запоручка оновлення життя людини. Однак справжнє преображення можливе за однієї умови: якщо ти йдеш до Господа свідомо. Саме про це проповідував старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко.

Особливий наголос служитель зробив на місці Писання: «Тож ідіть і навчіть всі народи, християни їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Мт. 28:19). Ісус спонукав

учнів спочатку навчити людей, а потім уже хрестити. Князь Володимир свого часу припустився помилки, хрестивши Київську Русь примусово. Тому-то християнство в нашому народі недостатньо

глибокого вкоренилося, це, переважно мірою, поверхнєве християнство. Пізнати Господа, як належить, і отримати від Нього дари і силу жити по-новому – це вже питання прагнень і пріоритетів кожної

Як слово «Бог» потрапило в преамбулу Конституції України

Розповідає колишній нардеп Юрій Болдирев: «Була створена парламентська комісія, яка намагалася узгодити текст Конституції і винести його на сесію Верховної Ради. Головою цієї погоджувальної комісії був Михайло Сирота. Я був тоді у фракції МДГ – Міжрегіональній депутатській групі, яку на цей погоджувальний комісії представляв і нині чинний депутат Іван Попеску. Ми, як віруючі люди, проводили свою політику. І повинен сказати, що клерикалізацію Конституції підтримували саме ті, хто сьогодні перебуває в опозиції».

Іван Попеску був головним ініціатором того, щоб в преамбулі Конституції було згадано про Бога. Під час голосування ключову роль відіграв Сирота – у нього як у голови було два голоси. Комуністи зчинили опір, але слово «Бог» таки потрапило в проект преамбули Конституції.

Настав вечір 27 червня, а парламент ніяк не міг зрушити з місця і проголосувати за преамбулу. Тоді я запропонував спікеру Олександру Морозу провести голосування в рейтинговому режимі. Я виступив і сказав: «Як би ми не проголосували, атеїсти залишаться атеїстами, віруючі – віруючими, тому наявність або відсутність слова «Бог» у преамбулі Конституції ніяк не вплине ні на тих, ні на інших».

У підсумку за те, щоб слово «Бог» потрапило в преамбулу, було на 12 голосів більше. І як тільки за це проголосували, відразу стався перелом і до ранку прийняли Закон.

Це яскраве підтвердження того, що з Богом все виходить, а без Бога – нічого немає. До речі, поляки приймали Конституцію пізніше за нас. І вони теж вставили в преамбулу слова: «Усвідомлюючи відповідальність перед Богом», посилаючись на Україну, у якій такий прецедент вже був».

Іван Попеску додає: «На рівні тимчасової комісії треба було 15 голосів з 28, щоб включити в преамбулу слова: «Усвідомлюючи відповідальність перед Богом». І ці голоси в нас були. Але потім за кожну поправку треба було набрати в сесійній залі 300 голосів. І саме ці слова не набрали 300 голосів. Тому що комуністи через партійну дисципліну не голосували «за». Тоді Олександр Мороз мені сказав: «Я розумію, що ви – віруюча людина, але бачите, що поправка не проходить. Може, просто зніміть її?». І я згадав легенду, коли турки запропонували християнину зректися віри під загрозою смерті для нього і його дітей. Він відмовився і був страчений з усією родиною.

І я відповів Морозу: «Якщо хто хоче відмовитися від віри в Христа, він може це робити, але я не буду відмовлятися». Тоді було запропоновано, щоб за цю поправку голосували не в поіменному режимі. Так і зробили. І в підсумку вона набрала необхідну кількість голосів. Це означає, що хтось із комуністів в той момент проголосував так, як їм підказала совість. Без них більшості ми б не набрали».

НХС.

Якщо ми мовчатимемо, хто скаже за нас?

Іранський пастор Йосеф Надархані, який був засуджений до смертної кари у себе на батьківщині за свою християнську віру, виправданний і звільнений з-під варті.

Цю подію по праву можна назвати історичною – завдяки згуртованості та молитві християн, впливу міжнародних організацій врятований від смерті Божий служитель – пастор Йосеф Надархані. Сьогодні ми так звикли, що в ісламських країнах вбивають і переслідують наших побратимів по вірі, що ці новини вже мало кого вражають, хоча повинні б. Якби християнський світ більш активно реагував на вбивства християн – хоча би так само, як ісламський реагував на спалення Корану легендарним Террі Джонсом, багато дорогоцінних душ було б сьогодні врятовано.

Згідно з судовим протоколом, датованим 5 грудня 2010 року, 32-річний Йосеф Надархані був засуджений за зречення від ісламу у віці 19 років і наступне прийняття християнства. За даними слідства, священик проводив у своєму будинку церковні служби, проповідував Євангеліє і хрестив інших людей, які також відірвалися від ісламу. За повідомленням ЗМІ, Надархані був лідером 400 домашніх церков в Ірані.

Три роки він провів у в'язниці, де чекав виконання вирoku – смертної кари за відмову зректися християнської віри.

Згодом звинувачення були перефразовані на статтю про евангелізацію мусульман, що карається трьома роками позбавлення волі. Таким чином, Йосеф був звільнений після відбуття фактичного терміну покарання, повідомляє Американський центр закону і правосуддя, що базується у Вашингтоні. Саме цей центр ініціював міжнародну кампанію за звільнення пастора.

«Історія пастора Йосефа – приклад того, як світ може об'єднатися, щоб захистити права і свободи людей», – зазначив Джордан Секуле, виконавчий директор Американського центру закону і правосуддя в заяві агентству FoxNews.

Але скількох християн переслідують і до сьогодні? Скількох вбивають у їхніх будинках і церквах? Скількох вірних Господу утримують в тюрмах?

Нам незнане таке християнство. Для нас гоніння – це коли зарплату вчасно не дали або сказали: «Дістав ти мене зі своєю Біблією». Мабуть, тому ми сьогодні такі апатичні щодо того, щоб заступатися за переслідуваних. Сумно, але за цілий рік християни так і не зібрали 1 000 000 підписів на сайті callforjustice.com на захист християни Асії Бібі – матері п'ятьох дітей, засудженої до смертної кари в Пакистані. Пора нам прокинутися! Якщо ми промовчимо, хто скаже за нас?

Сергій КИРЄВ.

Виявлено будинок біблійного пророка Єлисея?

Ізраїльський археолог Амі Масар повідомив американському каналу СBN про те, що вони знайшли будинок з двома входами, великі глиняні посудини і керамічний черепок із написом, зробленим червоним чорнилом.

Дослідники реконструювали напис як «Єлисей». Місцезнаходження дому та незвичайні об'єкти – такі, як два вітари для спалення ладану та глиняні фігури «точно відповідають написаному в Біблії», – повідомив Масар. Навіть датування узгоджується з біблійними даними, згідно з якими пророк Єлисей був учнем відомого пророка Іллі в другій половині IX століття до нашої ери.

Ілля вознісся на небо на своїй вогненній колісниці. Єлисей, згідно з біблійною розповіддю, був свідком вознесіння Іллі і перейняв його служіння. Він помазав на царство Єгу і став його політичним радником, як би сказали сьогодні.

Археологи не можуть з упевненістю сказати, чи належав цей будинок з двома з'єднаними між собою житловими флігелями пророку Єлисею, а чи там проживала інша заможна людина з таким самим ім'ям. З огляду на те, що ім'я Єлисей (у перекладі «Божя допомога») в Біблії зустрічається досить рідко, археологи схильні вважати знайдений будинок резиденцією відомого пророка.

Пророк Єлисей – яскрава біблійна фігура з великим політичним впливом. Прочитати про нього можна в Другій книзі царів.

Йозеф Гайдн і весела церковна музика

Франц Йозеф Гайдн (1732-1809) – австрійський композитор, один з основоположників таких музичних жанрів, як симфонія і струнний квартет. Творець мелодій, яка згодом лягла в основу гімнів Німеччини та Австро-Угорщини.

Коли Гайдна запитали, чому церковна музика виходить у нього такою веселою, він сказав: «Коли я думаю про Бога, моє серце так переповнюється радістю, що ноти починають танцювати і самі скачуть з пера на папір. А якщо Бог дав мені таке веселе серце, то, думаю, для мене простимо служити Йому духом веселощів».

Гайдн відкрив секрет незмінної радості. «Я думаю про Бога», – сказав він.

Роздуми про життєві обставини не дадуть нам такої незмінної радості. Більше того, вони можуть навіть навести на нас тугу і спричинити гіркоту. Але, думаючи про Бога, розмірковуючи про Його силу і любов до нас, ми не можемо відчувати нічого, окрім радості.

Коли небезпечно бити дітей,

Як в Європі з батьків зробили рабів

Історія, що трапилася не-давно в Мадриді, потрапила на сторінки преси. Якійсь батько сімейства отримав рік тюрми за те, що дав ляпаса своїй 15-річній дочці. Та вимагала в тата 500 євро на новий мобільний телефон. Отримавши відмову, вона влаштувала істеріку, запустила вазою в дзеркало, розбивши те й інше, а після легкого батьківського ляпаса образилась і відправилась в поліцію. Чоловік був негайно заарештований, а потім засуджений до року тюрми — за «жорстоке поводження з неповнолітньою». Між іншим, він міг би й не займатися рукоприкладством, а назвати свою дочку яким-небудь образливим для неї словом — і отримати такий же вирок.

Теоретично приводом для арешту може послужити навіть зроблене дитині зауваження, скажімо, за погані оцінки в школі чи неприбрану кімнату. Адже іспанське законодавство відносить словесні образи і зауваження на адресу неповнолітніх до категорії «жорстокого поводження» і передбачає за них тюремний термін. Мадридський суддя із справ неповнолітніх Хайме Тапья пояснює: «Наш закон про захист дітей і підлітків — один із найпрогресивніших у світі. Він передбачає радикальні заходи щодо тих, хто порушує права дитини, застосовуючи насильство як форму виховання. Мова йде про закон, здатний повністю захистити неповнолітніх».

Таке становище в Іспанії існувало не завжди. Донедавна карали лише тих, хто систематично і справді жорстоко поводився з дітьми. Щоправда, для засудження батьків чи вихователів-садистів однієї лише скарги неповнолітніх було недостатньо — вимагалося реальних доказів, медичної довідки про побої, свідчень очевидців і т. д. Разом з тим іспанське законодавство передбачало (у статтях 154 і 268 Цивільного кодексу) право батьків на «фізичний вплив», щоправда, «обмежений і лише в необхідному обсязі — як виховний захід».

Таке становище відображало реальність. Проведене на цю тему опитування громадської думки показало: більше половини іспанців вважають, що в справі виховання без покарань обійтися ніяк не можна. З подібною думкою не згодні, зокрема, іспанські соціалісти, які перебували при владі до недавнього часу. За них у 2007 році був прийнятий новий закон про охорону дітей та ініційовано появу в Карному кодексі 153-ї статті, яка передбачає тюремне ув'язнення за «фізичний чи психологічний вплив» на неповнолітнього. Однак межі «впливу» чітко не визначені, що й призводить до трагікомічних випадків, подібних до описаного вище.

Нове положення законодавства з гомором сприйняли багато юристів. Суддя із справ неповнолітніх з Гранади Еміліо Калатайуд сказав: «Ми довели справу виховання до абсурду — будь-який батьківський запотилічник розцінюється як акт насильства щодо неповнолітніх. Наші законодавці зобов'язали нас виховувати дітей, не застосовуючи на них жодного тиску. На практиці це нереально. Виходить, що якщо я дав синові запотилічник, то я порушив положення про «фізичну недоторканість» дитини, а якщо відповів на якусь її бажання словом «ні», то завдав їй «непоправної психологічної травми». Скажіть, будь-ласка, як можна виховати дитину, ніколи не кажучи їй «ні»? А якщо я хочу покарати свою дитину, позбавивши її за погану поведінку можливості прогулятися, відповідно мені може бути тюрма. Адже я порушую «право на свободу пересування» і цим

завдаю їй психологічної травми. І вона має право написати на мене заяву в прокуратуру. Таким чином, неповнолітні розглядаються нашим законодавством як щось недоторканне: їм можна завдати «травми» будь-яким батьківським словом. Ну, а батьки поставлені в абсолютно безправне становище».

Після прийняття нового законодавства в шкільні програми був тут же включений спеціальний курс, що пояснював дітям і підліткам їх права. Закон проголошує, що всі неповнолітні в Іспанії володіють наступними правами: правом на захист гідності і честі, на можливість зберігати особисті таємниці, створювати власний образ — тобто стригтись, одягатись, носити прикраси і робити татування на свій розсуд. Вони мають право на невтручання посторонніх, включаючи батьків, у свій «життєвий простір», наприклад, свою кімнату, на таємницю листування і будь-яке інше спілкування, на пошук, в тому числі через Інтернет, і використання інформації, на вибір будь-якої ідеології, на свободу совісті і вибір віри. Неповнолітні дівчата мають право на аборт без попереднього повідомлення батьків. Іспанські діти і підлітки мають право брати участь в громадському і культурному житті, у них є право вступати в громадські організації, що допускають таке членство, право брати участь в мітингах і маніфестаціях і вільно висловлювати свої думки. Будь-який неповнолітній повинен бути вислуханий як у сім'ї, так і в державних закладах. Щоб гарантувати свої права, неповнолітній має право вимагати допомоги, включаючи постійну опіку з боку компетентних державних закладів, звертатися в органи прокураторського нагляду, якщо вважає, що його права обмежуються. А у разі необхідності він може поскаржитися і омбудсмену.

Шкільний курс про права неповнолітніх однозначно дає зрозуміти, що в доносках на батьків нема нічого поганого. Результати не забарилися: жертвами нового законодавства стають батьки, які принципово не погоджуються з його положеннями або просто не знають про його існування. Характерно, однак, що за роки його дії новий закон про охорону дітей так і не призвів до зникнення ляпасів у сім'ях. Не зникли й випадки, на щастя, нечисленні, справді жорстокого поводження з дітьми і підлітками. Річ у тому, що діти, які систематично піддаються подібному поводженню, як правило, залякані і не зважують скарги ким-небудь на своє становище.

Впровадження закону про права дітей супроводжувалось порадами, які давали батькам урядові експерти в галузі педагогіки і психології: у разі виникнення будь-якого конфлікту з дітьми, зважаючи на заборону фізичного чи психологічного тиску, вдаватися лише до діалогу. Суддя Еміліо Калатайуд критикує такі рекомендації: «Деякі психологи і соціологи — звісно, не всі — почали проповідувати новий підхід до виховання: мовляв, треба вести постійний діалог, аргументувати, наводити докази своєї правоти. Треба бути другом своїх дітей. У результаті подібних порад, впроваджених на практиці, ми перестали бути батьками, але не стали і друзями своїх дітей, а перетворилися на їх рабів».

Прихильники нового закону радять у разі невдалого «переговорного процесу» з дітьми також вдаватися до сучасного шляху, тобто звертатися до поліції. Таким чином, фактично, на державу, а не на батьків, перекладається більша частина відповідальності за виховання дітей. До речі, поки батьки, звинувачені в невідповідному поводженні з дітьми,

перебувають під слідством, судом чи відбувають покарання, самі діти, з метою «відмежувати їх від зла», направляються в спеціалізовані державні заклади.

Нові правила поведінки поширилися не тільки на сім'ю, а й на школу. За існуючим законодавством, зауваження з боку вчителя може, як і батьківське повчання, психологічно травмувати підлітка. Тому зі школи тепер не завжди виганяють навіть злісних порушників дисципліни чи прогульників. Якщо вчитель час від часу намагається навести дисципліну в класі, він піддає себе ризику звільнення — у разі скарги з боку учнів. Як відмічає психолог, викладач університету міста Аліканте Марія Соледад Торрегроса, «раніше в шкільного вчителя була можливість встановлювати дисципліну і порядок в класі. Тепер все це в минулому. Віднині в класі задають тон учні, причому, як правило, найнедисциплінованіші. Вони погрожують і ображають вчителів, нерідко б'ють їх. Іспанський вчитель безправний. Він не може якось впливати на дітей і підлітків ні в школі, ні, тим більше, за її межами».

За статистикою, опублікованою в червні цього року, побоям з боку учнів піддаються приблизно 20 відсотків іспанських вчителів державних шкіл, 60 відсотків чують на свою адресу погрози і образи. Напади на вчителів і бійки між самими учнями виникають і на уроках, і на перервах. Хуліганів часом може зупинити лише поліція.

Директор однієї із шкіл Аліканте Томас Перес пояснює: «Зважаючи на необхідність попередити неадекватну поведінку учнів, у нас є домовленість з поліцією про те, що під час занять і особливо перерв біля навчального закладу постійно перебувають дві патрульні автомашини. Сама їх присутність зупиняє небажані дії учнів. Ну а якщо що-небудь трапиться, то поліція тут же реагує».

У результаті випускники іспанських шкіл показують найнижчий рівень знань порівняно зі своїми ровесниками з країн Єврозою: багато читають по складах, рахують лише за допомогою калькуляторів, не можуть назвати навіть кілька європейських країн. Такий рівень загальних знань часто не дозволяє їм одержати кваліфікаційну роботу спеціальності і знайти роботу. До того ж в країні поширився феномен свідомого «нічогонероблення» — преса називає таких молодих людей «поколінням ні-ні». До них, за даними іспанської газети El Mundo, належать 23,8 відсотка іспанських юнаків і дівчат у віці від 18 до 24 років: вони не працюють, не вчаться і не беруть участі в жодних програмах професійного навчання чи перекваліфікації. Це також своєрідний рекорд Єврозою: наприклад, у Німеччині таких молодих людей менше 10 відсотків.

Ситуація навколо молоді стала гальмом для розвитку країни: при молодіжному безробітті 57 відсотків відчувається гостра нестача кваліфікованих молодих робітників. Нинішній уряд ліберальної Народної партії розробив проект шкільної реформи, яка передбачає введення додаткових екзаменів і загальне посилення вимогливості до учнів. Опозиція блокує реформу, організовує вуличні протести і погрожує у разі прийняття відмінити всі її положення, як тільки повернеться до влади. Причина — реформа нібито обмежує права і свободи молоді.

Попри запеклість іспанських політичних суперечок про молодіжну політику, питання про те, де проходить розумна межа між правами батьків і дітей, так і залишається невирішеним.

Віктор ЧЕРЕЦЬКИЙ.
Радіо «Свобода».

Годинник чи компас?

Ми живемо у світі часу. Це мудрий Соломон сказав: «Всьому свій час!». Але час — це не тільки година, хвилинка чи секунда. Це також епоха, певний проміжок і період нашого життя.

Мі більше схильні звертати увагу на час у першому значенні цього слова. Тому постійно «летимо», поспішаємо і не встигаємо. Хронометр, який повинен допомогти нам правильно організувати час, навіпаки, служить проти нас. Змарнував час, знову записався — ці слова вимовляють, дивлячись на годинник. Саме годинник і керує сучасною людиною. Він — її господар.

Якось на одному тренінгу з мережевого маркетингу хтось сказав: «Успіх — це означає встигнути!». Ти повинен встигнути, щоб бути успішним! Відома приказка про те, що треба сім разів відміряти, щоб один раз відрізати, сьогодні не діє: поки ти відміряєш, вже хтось інший сім раз відріже. У підсумку сучасна людина загнана, емоційно виснажена і не бачить виходу зі своєї життєвої ситуації.

А може, треба просто повернути в інший бік, щоб побачити світло в кінці? Але людиною керують годинники! І вона знову кудись поспішає, щоб десь посередині життя усвідомити, що йшла зовсім не в тому напрямку.

Один стародавній цар звернувся до Всевишнього з проханням: «Дорогу життя Ти покажеш мені» (Пс. 16:11). Його син Соломон сказав те саме по-іншому: «Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випрошує твої стежки» (Прп. 3:6).

Якщо в одному випадку для визначення часу нам потрібний хронометр, то для того, щоб знати, куди рухатися, годинник нам не потрібен. Яка користь від годинника, хай навіть ти прийдеш своєчасно, якщо ти йдеш в зовсім іншому напрямку? Нам потрібен компас!

Святе Письмо визначає християнина як чужинця, що йде по цьому життю: «Вони на землі чужинці й приходьки» (Євр. 11:13). У сучасній філософській думці появився навіть цілий напрям, названий «номадологією» («номадос» грецькою — кочівник), який визначає людину як мандрівника, що веде непо-

сидючий спосіб життя, постійно кочує від роботи до роботи, від міста до міста, від країни до країни. Християнину як нікому іншому потрібен компас, щоб не збитися з дороги, не блукати по життю.

Найпершим внутрішнім провідником людини є Сам Бог. Саме Він визначає, яким буде наше життя. «Господь побиває й оживлює, до शेолу знижає й підносить до неба. Господь зубожує та збагачує, понижує Він та звеличує» (1 Сам. 2:6-7). Нам треба впокоритися перед Ним: «Отже, хто ти, чоловіче, що ти сперечаєшся з Богом? Чи скаже твориво творцеві: Пощо ти зробив мене так?» (Рим. 9:20).

Що це означає на практиці? Те, що ми повинні погодитися з Богом в плані об'єктивного сприйняття свого життя. Це гарно ілюструє одна молитва: «Господи! Дай мені розуму і душевного спокою прийняти те, що я не в змозі змінити, мужності, щоб змінити те, що я можу, і мудрості відрізнити одне від іншого». Нам потрібне бачення від Бога, щоб розуміти, що треба поміняти, а що змінити ми не в змозі.

Другий життєвий провідник — Писання. Відомий ізраїльський цар Давид сказав: «Для моєї ноги Твоє слово — світильник, то світло для стежки моєї» (Пс. 119:105). Писання освітлює нашу життєву дорогу, вказує, куди йти. Тому звертатися до Писання — не тільки правильно, а й життєво необхідно.

Третій життєвий провідник — це здоровий глузд, наш розум. Бог створив світ розумним, а людину — свідомою. Психологи відмічають, що це одна з основних ознак, яка відрізняє людину від тварин. Людина — істота розумна, тому звертатися до здорового глузду — наша життєва необхідність!

Отже, життя вимагає від нас звирятися час, але жити треба, звиряючись із внутрішнім компасом. Мати годинник непогано, але без компасу таке життя буде нагадувати біг по колу, миттєву метушню, і це — суєта суєт і знемога духа!

Життя у відповідності з компасом неелегке: необхідно погодитися з тим, що ти — мандрівник, прихосько, котрий іде у свою країну, кочівник, що не має свого дому і прямує в небесну країну! Але це правильне життя!

К. Т.

Приклад, вартий наслідування

Росіяни можуть спати спокійно. Президент РФ Володимир Путін не так давно підписав закон, який передбачає штрафи за пропаганду нетрадиційних сексуальних відносин серед неповнолітніх.

Ще один закон посилює відповідальність за незаконне перешкоджання діяльності релігійних організацій, а за його порушення передбачається позбавлення волі.

Не можна обійти скандальну ситуацію з цього приводу в Україні — мова про підписання в лютому 2013 року Миколою Азаровим законопроекту № 2342 без проведення необхідного публічного обговорення («Про внесення змін до законодавчих актів України щодо запобігання та протидії дискримінації в Україні»).

Громадським рухом в Україні залишилося тільки оскаржити цей законопроект у суді і боротися за право бути почутими в цьому питанні. Сергій Гула, який представляє в суді рух ЛПГ (Любов Проти Гомосексуалізму), вимагає від уряду відкли-кати цей законопроект, бо не було громадського обговорення. Юрист зазначає, що, згідно з чинним законодавством, формами і методами такого обговорення є конференції, форуми, круглі столи, зустрічі з громадськістю, теле-, радіодебати, електронні консультації тощо

На думку експертів, закріплення законопроектом № 2342 у правовому полі поняття «сексуальна орієнтація» призведе до того, що школи і дитсади будуть зобов'язані приймати вихователями представників ЛГБТ (спільноти лесбіянок, геїв, бісексуалів і транссексуалів), а за критику гомосексуалізму будуть штрафувати і заарештовувати, реальністю стануть гей-паради і т. д.

Сьогодні не так багато країн у світі можуть похвалитися законом про покарання за гомосексуалізм і його пропаганду, за винятком Нігерії, де за це злочення передбачено 12 років в'язниці. Поки що Росія — єдина європейська держава, яка прийняла такий закон — попри величезний тиск з Європи і мільярди, які йшли на підтримку ЛГБТ. Це приклад для наслідування. Тому що мораль і духовність — це те, що визначає розвиток суспільства в цілому.

Західна цивілізація в сучасному вигляді — де на п'єдесталі стоїть людина з її гуманізмом — приречена на занепад. Незважаючи на процвітання в матеріальному плані, що є надбанням минулих християнських поколінь, духовна і моральна деградація і відмова від християнських абсолютних цінностей, які встановив Бог, призведе до її занепаду.

Тетяна ПИЧУК.
НХС.

Історія життя такого біблійного персонажа, як Лот, завжди викликає незрозуміння, навіть незручність. Чи потрібно було на сторінках Святого Письма так детально змальовувати подробиці, варті мопассанівського пера? Зазирнувши углиб цієї заплутаної життєвої драми, ми отримаємо відповіді не лише на запитання, чи був Лот віруючою людиною, але й здивуємося надзвичайній сучасності поглядів цього старозаповітного персонажа. Ми навіть зможемо відчувати подих біблійного Содома на вулицях свого рідного міста і виявити деякі риси вдачі далекого, на перший погляд, Лота у своєму власному серці.

Насамперед звернемося до біблійного тексту: «І (Бог) міста Содом і Гоморру спопелив, засудивши на знищення, і дав приклад для майбутніх безбожників, а врятував праведного Лота, змученого поведженням розпусних людей, — бо цей праведник, живши між ними, день-у-день мучив свою праведну душу, бачачи й чуючи вчинки безбожні» (2 Петр. 2:6-8). Апостол Петро називає Лота праведником. І це не тільки слова, адже й Бог визнавав праведність Лота. Це підтверджується, наприклад, тим, що Господь урятував його від загибелі, на яку були приречені міста Содом і Гоморра. Однак помітно, що життя Лота було якимось нещасливим: він «день-у-день мучив свою праведну душу», бачачи беззаконні діла своїх співгромадян.

Якщо глянути на історію про Лота більш пильно, ми побачимо, що він мав одну суттєву проблему, причиною якої стали деякі аспекти його підходу до життя. Лот був віруючою людиною, він визнавав Бога, Господню владу і необхідність служіння своєму Творцеві, та водночас цього чоловіка вабило світське життя. Лоту була до вподоби система, за якою функціонував світ. Ця роздвоєність людини, яка одночасно жила у двох світах, ця розділеність серця і призвела до трагічного фіналу.

Історія Лота дуже тісно пов'язана з історією його дядька Авраама. Авраам був рідним братом Гарана — Лотового батька. В 11-му розділі Книги Буття читаємо, що Авраам вийшов з Уру халдейського разом із батьком Терахом і племінником Лотом. Тобто можна зробити висновок, що батька Лота вже не було в живих на той момент, тому що його дідусь, Терах, бере з собою лише Авраама і Лота. Згідно з біблійною оповіддю, вони доходять до Харану, тобто проходять приблизно дві третини шляху до землі Ханаанської. Там зупиняються і живуть, доки не помирає Терах. Після того, як дідусь перейшов у вічність, Лот залишається під повною опікою Авраама. Протягом дитинства та юнацьких років, проведених у домі Авраама, Лот має чудову нагоду побачити справжнє служіння Богові. Він став очевидцем віри Авраама, якого в Біблії названо батьком усіх віруючих (Рим. 4:11). Лот мав можливість жити пліч-о-пліч з цим героєм віри. І природно було навчатися праведності в домі дядька так, щоб ця праведність глибоко вкоренилася в його серці.

Авраам піклувався про племінника, не просто примусивши його працювати на себе, але давши молодому чоловікові можливість розвиватися самостійно. У Лота було своє господарство, добробут його зростав, і ось настав момент, коли два господарства на одному просторі вести було неможливо.

Авраам, як людина мудра і шляхетна, запропонував: «Нехай сварки не буде між мною та між тобою, і поміж пастухами моїми та пастухами твоїми, бо близька ми рідня. Хіба не ввесь Край перед обличчям твоїм? Відділися від мене! Коли підеш ліворуч — то я піду праворуч, а як ти праворуч — то я ліворуч» (Бут. 13:8-9).

І що вибрав Лот? «І зів Лот свої очі, і побачив усю околицю Йорданську, що наводнена вся вона аж до Цоару, перед тим, як Содом та Гоморру був знищений Господь, як Господній садок, як єгипетський край! Лот вибрав собі всю околицю йорданську. І Лот рушив на схід, і вони розлучилися один від одного. Аврам оселився в землі ханаанській, а Лот оселився в рівнинних містах околиці, і наметував аж до Содому» (Бут. 13:10-12).

Вам доводилося коли-небудь ніяковіти, коли ви, наприклад, розділивши святковий торт, надаєте гостям можливість вибрати, і ваше дитя, не соромлячись, рішуче хапає собі найбільший шматок?

Коли Аврам запропонував Лотові обирати, усе, що йому було потрібно зробити, це замислитися над тим, що всім, що він має, він зобов'язаний дядькові Аврааму. Тому справді богобійне, зріле серце мало би сказати: «Дядечку, обері ти перший! Візьми собі краще! Ти вартий цього. Мене б не було, якби не ти!». Натомість Лот відразу обирає долину Йордану, де, як написано, були вельми сприятливі умови для проживання. Земля Ханаанська, на відміну від цього, дуже залежала від дощу. Отже, Лот знав, що робить. Знав, що обирає найкраще. Спрацювала корисливість.

Ну, але хіба ж це гріх? Людина мислить, як

ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО... СОДОМА!

Трагедія подвійних стандартів

забезпечувати свою родину, розвивати своє господарство, і обирає те, що їй до вподоби. Саме так нерідко трапляється і в наш час. Але це не випадковість, це — позиція, яка гніздилася в серці Лота. І вона незмінно спонукає його до наступних рішень.

Наближення до світу

Невдячність Лота — це лише маленький елемент серйознішої проблеми. Читаємо далі: «Аврам оселився в землі ханаанській, а Лот оселився в рівнинних містах околиці, і наметував аж до Содому. А люди содомські були дуже злі та грішні перед Господом» (Бут. 13:12-13).

Зверніть увагу на траєкторію руху такої людини. Спочатку вона обирає собі те, що зручніше, те, що приносить більший прибуток. Потім, освоївшись, цей чоловік бачить людей, які живуть заможно: у них технології, у них кафе і бульвари, якими можна прогулятися. Це не життя кочівника в наметі, посеред пилу й спеки. А вже його кочове життя зовсім не було схожим на кемпінг: це було постійне перебування у похідних умовах. І Лот потихесеньку все ближче й ближче підбирається до Содома.

Але була одна проблема: мешканці Содома були дуже злі й грішні перед Богом. Зверніть увагу: Лоту мерзнув цей гріх, адже він праведник, проте заради комфорту, якого він прагне, Лот усе ж наближається до Содома і готовий терпіти гріх і зло заради того, щоб жити гарно. Він міг би не напинати свої намети біля Содома. Він міг би обрати місце деесь якомога далі від міста, ближче до Авраама, так само користуючись пасовиськами Йорданської долини з усіма її вигодами.

Звикання до світу

Наступний крок в історії Лота — це звикання до світу. Коли декілька царів, які жили на схід від Содома, напали на місцевість Содомську й Гоморрську і захопили в полон мешканців і царів цієї землі, то поміж ними був і Лот. Авраам звільнив Лота. Але тут є цікава деталь: «(Переможиці) взяли увесь маєток Содому й Гоморри, і всю їхню поживу, і пішли. І взяли вони Лота, сина брата Авраамового, бо пробував у Содомі, і добро його та й пішли» (Бут. 14:11-12).

Виявляється, Лот живе в самому Содомі. Спочатку він обрав Йорданську долину, потім напнув намети біля Содома, а тепер ми знаходимо його вже в місті. І коли ми читаємо 19-й розділ, в якому ангели прийшли рятувати Лота, та зауважимо, що в нього в Содомі вже є будинок. Спершу, коли Лот тільки прийшов до цього грішного міста, він гидував розбещеністю місцевих мешканців. Але поступово у нас, людей, розвивається звикання до гріха. Десять далеко живе Авраам, який служить Богові, але ж там жити незручно. Лот обирає жити ближче до цього світу. Звісно, Лот — віруюча людина. Він не грішить, як мешканці Содома. Він не зрікає Бога, і йому справді важко там жити. Він змучений розбещеним поведженням беззаконних. Але він приймає рішення жити в Содомі — ось трагедія подвійних стандартів. Це не відбулося за одну ніч, але було поступовим процесом руху в бік компромісу з власним сумлінням.

Популярність у світі

Пригадаймо, де знайшли Лота Божі посланці, які прийшли забрати його з приреченого міста? «І прибули обидва Ангели до Содому навечір, а Лот сидів у брамі содомській. І побачив Лот, і встав їм назустріч, і вклонився обличчям до землі...» (Бут. 19:1).

«Сидів у брамі содомській» — дуже важлива фраза. При брамі сиділи лише представники міської влади, судді, старійшини міста. Отже, Лот не лише

оселився в Содомі, він став там своєю людиною. Він там вже настільки освоївся, що його навіть обрали до міської ради. І все це могло б викликати захоплення, якби не одне «але». Просування Лота кар'єрними сходинками було пов'язане з тим, що він ніде, ніколи не заперечував проти системи і проти гріха.

Це видно з того, що як лише він заперечив їм одного разу, пам'ятаєте, що з ним зробили? Тобто Лот свою віру, своє знання Бога приховав так, що його неможливо було відрізнити від содомлян. Місцеві мешканці вважали його за свого, але при цьому Лот залишався праведником. І в цьому трагедія.

До чого ж призвів цього чоловіка подвійний спосіб життя?

Наслідок 1. ВТРАТА ПРАВИЛЬНИХ ОРІЄНТИРІВ У ЖИТТІ

Коли Лот жив з Авраамом, він духовно розвивався. Лот навчався в Авраама, і це захищало його від неправильних учинків. Так, Авраам сам запропонував розділити господарство, проте зовсім не обов'язково було, розділившись, іти до Содома. Щойно Лот обрав свій шлях, щойно він почав керуватися корисливими інтересами, це затьмарило здоровий глузд, позбавило здатності мати правильні орієнтири. У захваті від гарного життя, яке він бачить, Лот, можливо, говорить сам собі: «А що в цьому поганого?». Як сьогодні кажуть деякі християни: «Покажіть мені, де в Біблії написано, що це гріх?».

Лот сам обирає собі таке життя, і йому здається, що він робить правильно. Ось чому апостол Павло чітко попереджає про таку небезпеку: «А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливісті, що втручають людей на загладу й загибіль. Бо корень усього лихого то грошоловство, якому віддавшись, дехто відбилась від віри й поклали на себе великі страждання» (1 Тим. 6:9-10).

На жаль, багато людей, добровільно обравши нелегкий шлях подвійних стандартів під впливом засліплення благами й цінностями цього світу, прирікають себе на великі страждання.

Апостол говорить, що слід робити в такій ситуації: «Але ти, о Боже людино, утік від такого, а женися за правдою, благочестям, вірою, любов'ю, терпеливістю, лагідністю! Змагай добрим змагом віри, ухопися за вічне життя, до якого й покликаний ти, і визнавай був добре визнання перед свідками багатомою» (1 Тим. 6:11-12).

Не дискутуй, не торгуйся, не веди діалог, але обминай, тому що це небезпечно й шкідливе мислення, яке затьмарить розум, щоб знищити. Лот учинив точнісінько навпаки. Він «обминув» не гріх, а Авраама, засліплений сльозами содомського успіху.

Содом був одним з найбільш розвинених міст у тому регіоні, з безліччю інновацій, які роблять життя зручнішим. Лотові в жодному разі не хотілося грішити так, як там люди грішять. Але в них сучасна мода, у них — стиль. А хіба це гріх? Адже Лот не живе в одностатевому шлюбі, як це роблять содомляни. Він просто одягається, як вони. Це засліплення поступово глибше й глибше пронизує його свідомість.

Святе Писання багато говорить про подібні проблеми. Ми пам'ятаємо, як Соломон у розквіті своєї слави в пошуках нових вражень почав будувати поганські каплиці і поступово втратив усе. І не лише Соломон — у Писанні дуже багато таких прикладів, ось чому апостол Іван пише: «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любить хто світ, у тім немає любови Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиша життява, це не від Отця, а від світу. Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!» (1 Ів. 2:15-17).

Наслідок 2. ВТРАТА ВПЛИВУ НА ЛЮДЕЙ

Проживши в Содомі тривалий час, здобувши визнання і становище в суспільстві, Лот вважав, що він там уже свій. Можливо, він навіть тишився думкою, що коли нарешті стане мером міста, ось тоді й оголосить усім, що потрібно поклонятися Богові і що гомосексуалізмом займатися не можна. Але що сталося, лиш тільки він спробував сказати щось наперекір цим людям? Виявляється, Лот був популярним тільки тоді, коли він плів за течією. Його реальний вплив на цих людей був нульовим.

Книга Буття передає історію, коли до Лота прийшли ангели, і він умовив гостей переночувати в його домі. І «ще вони не полягали, а люди того міста, люди Содому від малого аж до старого, увесь народ звідусуди оточили той дім. І вони закричали до Лота, і сказали йому: Де ті мужі, що ночі цієї до тебе прийшли? Виведи їх до нас, щоб нам їх пізнати! І Лот вийшов до входу до них, а двері замкнув за собою, і сказав: Браття мої, не чинить лихого!» (Бут. 19:4-7).

Подивіться, як Лот називає содомлян, — «браття мої». І як відповідають йому «браття»? «Іди собі геть! Цей один був прийшов, щоб пожити чужинцем, а він став тут суддею».

Ось, виявляється, ким був Лот у їхніх очах. А він вважав себе членом міської ради. Світові християни не потрібні.

Наслідок 3. ВТРАТА ЗДАТНОСТІ ВПЛИВАТИ НА СВОЮ СІМ'Ю

«І сказали ті мужі до Лота: Ще хто в тебе тут? Зятів і синів своїх, і дочок своїх, і все, що в місті твоє, виведи з цього місця, бо ми знищимо це місце, бо збільшився їхній крик перед Господом, і Господь послав нас, щоб знищити його. І вийшов Лот, і промовив до зятів своїх, що мали взяти дочок його, і сказав: Уставайте, вийдіть із цього місця, бо Господь знищить місто. Але в очах зятів він здавався як жартун» (Бут. 19:12-14).

Причина, чому зятям здалося, що Лот жартує, полягала в тому, що він завжди жив цінностями Содома, аж тут раптом заговорив по-іншому. І їм здалося, що це жарт. У Лота не було авторитету, щоб діти йому повірили. У свідомості дітей склалося чітке уявлення про його цінності. Правда, батько молився якомусь своєму «єврейському» Богу. Але вони повинні жити так, як живуть місцеві люди. Це їхнє місто, їхні цінності, їхня культура. Навіщо нам боятися Бога, ставити жертвенники? Так чинять кочівники. А в нас життя міське.

Коли жінка Лота, всупереч наказу ангелів, оглянулася на Содом, вона стала соляним стовпом. Причина, з якої вона озирнулася, полягала в тому, що її серце залишилося там. Дружина Лота, так само як і його дочки, перебувала під впливом Содома більше, ніж під впливом праведності свого чоловіка.

Наслідок 4. ВТРАТА СЕРДЕЧНОГО МИРУ

Лот утратив правильні орієнтири в житті, утратив вплив на довкілля, утратив спроможність впливати на свою сім'ю, і він утратив мир у серці. Він жив у Содомі, користувався його благами, але перебував у роздвоєному стані. Він знав Бога і тому не міг прийняти Содом усім серцем, але водночас не міг зректися його. Тому й терпів щоденно муки, спостерігаючи за беззаконням грішних людей. Але ніхто не примушував його там жити.

Наслідок 5. ПОВНА ПОРАЗКА В ЖИТТІ

«І Господь послав на Содом та Гоморру дощ із сірки й огню, від Господа з неба. І поруйнував ті міста, і всю околицю, і всіх мешканців міст, і рослинність землі» (Бут. 19:24-25). Лот уклав все, що мав, у содомські цінності. І все втратив. А найсумніше те, що дочки вчинили безчестя над своїм батьком. Для них це було нормально, у Содомі всі так робили, у цьому не було якоїсь моральної проблеми. У них народилися діти: ім'я одного Аммон, другого — Моав. Від них вийшли моавіти й аммоніти, які за свою історію завдали величезних проблем ізраїльському народу. Ось трагедія подвійних стандартів.

Порівняймо життя Авраама і Лота. Авраам жив упевнено й спокійно, а Лот постійно терпів душевні муки. Авраам користувався авторитетом серед людей, які його оточували. Коли він хотів придбати печеру для поховання своєї дружини, люди поставилися до нього з великою повагою. А Лот не мав ніякого впливу на оточуючих. Після Авраама з'явилися Ізраїль, Закон, Месія, Церква. Результат життя Лота — моавітани й аммонітани.

У Євангелії записані слова Ісуса Христа: «Жажен раб не може служити двом панам, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові й мамоні служити!» (Лк. 16:13). Коли диявол спокушав нашого Господа Ісуса Христа й пропонував йому всілякі багатства й почесті, Той відповів йому: «Написано: Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!» (Лк. 4:8).

О. К.

У людства є шанс...

Який сором! Я була впевнена, що в гаманці маю дві сотні доларів, тому ні в чому собі не відмовляла.

І ось стою біля каси супермаркету десь між Міннеаполісом і Сент-Полом — з коляскою, молодшим сином і горою покупок, які помічник касира спритно вкладає в пакети. Пакетів вийшло три. На шоколадному обличчі помічника сяє усмішка.

Дівчина-касир говорить:
— 145 доларів.

Я безпечно лізу в гаманець і виявляю одну сотенну купюру і дріб'язок.

Лице червоніє, від збентеження моя англійська набуває хитромудрості. Я вибачаюся і зізнаюся, що допустила помилку.

Касир не розуміє, у чому саме помилка. Білозуба усмішка згасає. Я висипаю все з гаманця на прилавок і висловлюю бажання відмовитися від частини покупок.

Помічник починає виймати з пакетів вказані товари, а касир перераховує підсумок. Нарешті, після того, як забрана піца з ананасами, рахунок мені підходить.

На відміну від наших крамниць, тут касири і їх помічники стоять між касами прямо поруч з покупцями із сусідніх черг. Покупець з іншої черги раптом починає розмовляти з моїм касиром. До мене долітає слово «she», повторене кілька разів.

Я складаю три явно схудлі пакети в кошик. Тим часом відбувається зміна касирів. Підходить нова, перекидається кількома словами з попередньою і щось говорить помічникам. Той подає

мені четвертий пакет. Я здивовано заглядаю всередину. Там все, на що в мене не вистачило грошей. Поясню новому касиру, яка, судячи з усього, не в курсі:

— Я не можу це взяти. У мене нема грошей.

— Звісно можеш, — говорить вона. — Це твоє. Бери.

Дві сліпучі усмішки сяють прожекторами, коли я — наче уві сні — кладу пакет в коляску і виходжу з крамниці.

— Have a nice day! (з англ. «гарного дня!») — лунає ззаду.

Я нічого не розумію. Що це за крамниця така? Як взагалі це можливо? Вирішили зробити мені подарунок?

Увечері розповідаю сестрі і її чоловікові-французу цю незвичайну історію.

— Уявляєте? Ніколи не думала, що таке буває — крамниця подарувала мені мішок продуктів!

— А такого і не буває, — заявляють вони, опускаючи мене з неба на землю.

— Ти випадково не помітила — той, хто стояв за тобою в черзі, нічого не говорив касиру? — цікавиться сестра.

— Ні, нічого.

— Тоді справді дивно.

— При чому тут це? — дивуюся я.

— А, згадала! Жінка, котра стояла в сусідній черзі, запитала про щось в мого касира. Вони ще говорили «she»,

«she», тобто «вона», «вона»...

— Ну, тепер все ясно! — розсміялися вони і пояснили: — Та жінка оплатила твої покупки. Таке тут не рідкість.

Я заперечую:

— Але ж вона мені нічого не сказала. Я навіть не пам'ятаю її обличчя. І я їй не подякувала...

— Вона зробила це не для того, щоб ти їй дякувала. Вона просто допомогла.

Я намагаюсь усвідомити почуте. Тобто ніхто і ніколи про це не дізнається? І все ж вона це зробила. Побачила, що в мене не вистачає грошей, і просто допомогла.

— Буває, під'їжджаєш до віконечка Макдональдса, — продовжила сестра (це вона про МакАвто, де спочатку, не

виходячи з автомобіля, замовляють по рації їжу, а потім, проїжджаючи мимо вікна, оплачують і отримують замовлення), — дістаєш гроші, а тобі кажуть, що твоє замовлення вже оплатив попередній покупець.

карточкою заплатити не можна, а готівки в мене не вистачало. Я сказала, що зайді іншим разом. Але чоловік, котрий стояв за мною, сказав: «Ні-ні, дайте їй каву, я заплачу».

— Але, можливо, ти йому сподобалася, і він хотів таким чином познайомитися?

— Ні, ми більше не розмовляли.

У голосі сестри відчувалася гордість.

Років десять тому я бачила фільм «Заплати іншому» — про хлопчика Тревера, який придумав, як змінити світ. Його ідея зводилася до безкорисливої допомоги трьом людям, кожен з яких, у свою чергу, повинен допомогти ще трьом незнайомцям, «передати добро далі». Хлопчик надіявся, що кількість добрих діл почне зростати в геометричній прогресії. Як виявилось, його ідея вихлюпнулася за межі екрану і продовжує жити.

Більше того, це захопило і мене. Виходить, я можу продовжити ланцюжок у своїй країні. Тобто одного разу мою

«естафетну паличку» може підхопити хтось із вас.

Словом, не дивуйтеся, якщо опинитеся в складній ситуації, і вам допоможе незнайома людина. Просто «передайте далі».

P. S. Показала цю замітку мамі. Вона тут же взялася схвильовано розповідати, як недавно сіла в Міннеаполісі не на той автобус. Їхати вона мала до кінцевої зупинки, тож спокійно заснула і прокинулася у зовсім чужому районі. Перший же незнайомец, до котрого мама звернулася за допомогою, погодився відвезти її додому. Дорога була неблизька, але на запитання: «Скільки я вам винна?» він відповів: «Нічого. «Pass it on».

Нана ШИМАНСЬКА.

У кожного, хто стоїть перед вибором одруження, існує своє уявлення про міцний, щасливий шлюб.

Як визначити готовність майбутнього подружжя до сімейного життя? До чого майбутнє подружжя повинно готуватися?

Відповідальність

Декому може здаватися, що готовність до вступу в шлюб визначається тільки силою любові. Під любов'ю при цьому розуміють палке почуття. Але любити іншого — це означає нести відповідальність перед Богом за життя того, кого любиш, і за духовне благополуччя сім'ї в цілому. Чи буде ваша сім'я служити Господу? Чи буде ваш шлюб щасливим? Це залежить тільки від вас.

Жінка повинна бути готова турбуватися про свого чоловіка і користися йому. Послух Богові визначається нашим послухом Слову Божому. Послушні і мудрі дружини здобувають і благословення, і славу, і повагу. Такою була Сарра для Авраама: «Так Сарра корилася Авраамові і паном його називала. А ви — її діти, коли добро робите та не лякаєтесь жодного страху» (1 Петр. 3:6).

Написано також: «Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла» (Еф. 5:28). Один чоловік якось сказав: «Якщо ти не одержав жінку, котру любив, тоді люби ту, котру одержав».

Важливо пам'ятати, що відповідальність за вибір супутника життя лежить не на духівнику, рідних, друзях чи Богові. Ніхто не може вибрати замість вас! Вся відповідальність лежить на вас. Один Бог, одне життя, одна дружина (чоловік).

Змініть свій характер

Якщо ви по-справжньому любите свого обранця, ви повинні працювати над своїм характером. Почуття вгамуються, а характер залишиться! Вам жити не з зовнішніми даними свого партнера, тим більше, що з роками зовнішність тліє...

Образливість, незадоволення, бур-

Пастки для неodrужених, або Тест підготовки до вступу в шлюб

котливість, зациклення на дрібницях, грубість, замкнутість, надмірна вимогливість — ці та й інші негативні риси важливо розгледіти ще до шлюбу.

Незмінений характер стане причиною виникнення проблем у сімейних стосунках. Дехто намагається ретельно приховувати свої негативні риси характеру, вдавати людину добру і порядну.

Усім знайома історія з Книги Суддів про Самсона і Делілу. Ціллю Деліли було падіння Самсона. «Як ти говориш: кохаю тебе, а серце твоє не зо мною? Оце тричі обманив ти мене і не розповів мені, у чому твоя велика сила» (Суд. 16:15), — говорила вона Самсону. Самсон відкрив все своє серце тій, котра його зрадила і відкинула.

Маніпуляція — це диявольський метод, ширма для зла. Ті, чий серця наповнені заздрістю, ненавистю, гордістю, ретельно вибирають собі жертву серед найближчих, по вуха закоханих людей, що втратили пильність і здоровий глузд. Маніпуляція ніколи не була методом Божої любові, щирості і чистоти. Справжня любов не несе в собі прихованих мотивів, лестоців і обману.

Вийдіть з-під батьківського контролю

Якщо ви вирішили вступити в самостійне доросле життя, будьте готові без батьківської підтримки вирішувати всі свої проблеми. Матеріальна залежність буде найвразливішим місцем і найслабшою ланкою у ваших стосунках.

Один мудрий батько, успішний бізнесмен, відмовив своєму синові в гро-

шах, коли той їх дуже потребував. Син хотів почати свій бізнес за гроші батька. Батько був категоричним: «Сину, я дав тобі знання для того, щоб ти сам зміг зібрати свій капітал». Сина шокувало таке рішення! Але батько був непохитним. Молодому чоловіку нічого не залишалося, як тільки застосувати знання і досвід, які він здобув, допомагаючи своєму батьку. Сьогодні це молодий процвітаючий бізнесмен, який твердо стоїть на ногах. Син вдячний батькові за можливість самому зробити крок в доросле, самостійне життя.

Вчіться самостійно приймати здорові рішення — і ви набудете стабільності в практичних життєвих питаннях.

Будуйте довірливі стосунки

Замкнутість, обман, лукавство руйнують довірливі стосунки і ображають справжні почуття. Прозорість серця свідчить про щирість намірів. Ми звикли носити маски, тому так важко буває оголити душу перед близькою людиною. Але запорука довгих і справжніх стосунків в шлюбі — це чисте і відкрите серце. Не бійтесь оголити душу. Не намагайтесь втопити в душі біль, розчарування чи образу.

Почніть свої стосунки з чистого аркуша. Вчіться прощати і довіряти один одному. Хай близька людина стане близькою до вас не лише тілом, а й душею і духом. Дайте їй право бути частиною свого життя, своєї життєвої дороги. Пустіть її у свої думки, страхи і плани. Лише так ви зможете стати одним цілим в Господі.

Перегляньте свої дружні стосунки

Мабуть, найбільший вплив на молоді сім'ї мають не батьки, а друзі. Друзі бувають поінформовані про труднощі, які переживає молода сім'я, більше, ніж священник чи близькі люди. Але написано: «... товариство лихе псує добрі звичаї» (1 Кор. 15:33).

Не надійтесь на своє оточення, нехай навіть вас зв'язують довгі роки дружби. Будьте пильні і пам'ятайте, що на вас лежить відповідальність зберегти свій шлюб!

Здолайте своє «его»

Ми вступаємо в шлюб не з метою задоволення власних потреб, а щоб задовольнити потреби партнера. Дехто думає: «Він буде робити все, що я захочу». Тоді вам потрібен хлопчик на побігеньках або офіціант, а не чоловік. У шлюбі важливо враховувати думку, інтереси і побажання іншої сторони. «Не робіть нічого підступом або з чванливості, але в покорі майте один одного за більшого від себе» (Фил. 2:3).

Треба проявляти турботу один про одного, жертвувати своїми інтересами заради того, кого любиш. Любов не шукає свого! Егоїзм приживається лише в серці, наповненому пихою і гордістю.

Розкажіть про свої недуги

Якщо ваш партнер має справжні почуття, його не відштовхне звістка про

ваші недуги. Він буде готовий вірити разом з вами і переборювати, якщо доведеться, усі труднощі і випробування. І він оцінить вашу щирість, чесність і довіру, мотивом яких є ваша турбота про нього.

У мого чоловіка була екзема багато років, гнійні нарыви на ногах і руках. Він не міг допомогти мені вимити посуд, випрати пеленки, а коли народжується дитина, допомога просто необхідна.

Ми виписували дорогі ліки, робили все можливе й неможливе, щоб якось перемогти недугу, але всі зусилля були марними до тієї миті, поки Господь одного разу не промовив до чоловіка: «Відмовся від кави!». Чоловік не був кавоманом, але любив раз на день випити горнятка доброї гарячої кави. Він послушався Бога і за короткий час був повністю зцілений.

Змініть свої плани

Сторонам важливо обговорити свої плани ще до вступу в шлюб. Наприклад, розповсти, де ви плануєте працювати чи вчитися, де хочете жити і т. д. Так ви уникнете передчасних конфліктів і непорозуміння.

Поділіться своїми планами, поговоріть про реалізацію ідей, визначіть сумісність своїх поглядів і задайтеся метою досягнення Божих висот. Спільне грамотне планування зробить ваше життя ефективним, а мету і мрії — досяжними.

Пам'ятайте: Бог справедливий, і що людина посіє, те й пожне. «Бо хто сіє для власного тіла свого, той від тіла тління пожне. А хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне» (Гал. 6:8). Не спокушуйте своїми пристрастними бажаннями і рожевими уявленнями про сімейне життя. Щастя й успіх вашого сімейного життя — не лише в Божих, а й у ваших руках! «... Нехай кожен пильнує, як він буде!» (1 Кор. 3:10). Справжня любов не бере, а віддає. Здолайте в собі егоїзм!

М. П.

Третій розділ Євангелія від святого апостола Івана починається так: «Був один із фарисеїв Никодим на ім'я, начальник юдейський. Він до Нього прийшов уночі та й промовив Йому: «Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога, як Учитель, — бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти, коли Бог із ним не буде». Ісус відповів і до нього сказав: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства». Никодим Йому каже: «Як може людина родитися, бувши старою? Хіба може вона ввійти до утроби своїй матері знову й родитись?». Ісус відповів: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже» (Ів. 3:1-5).

Никодим здивувався: «Як може людина родитися, бувши старою? Хіба може вона ввійти до утроби своєї матері знову й родитись?». Він думав, що народження згори — це фізичне народження.

Ісус відповів: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже. Що вродилося з тіла — є тіло, що ж уродилося з Духа — є дух. Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Для Бога немає нічого неможливого» (Ів. 3:5-7).

Ісус хоче, щоб Никодим зрозумів: народження згори — це народження від Святого Духа. Говорячи про прихід Ісуса Христа на землю і про людей, які прийняли Його у своє серце, Писання пояснює: «А всім, що Його прийняли, їм владу дало

Народження згори

дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ім'я Його, що не з крові, ані з пожадливості тіла, ані з пожадливості мужа, але народились від Бога» (Ів. 1:12-19).

Як людина народжується згори?

Господь Ісус сказав: «Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Вам необхідно родитися згори. Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіль він приходить і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від Духа народжений» (Ів. 3:7-8).

Люди не можуть побачити, як людина була народжена від Духа Святого, але вони бачать результат народження згори, тому що життя народженої згори людини кардинально відрізняється від її попереднього життя.

Коли Ісус Христос подав ці важливі істини про народження згори, Никодим запитав: «Як це статися може?» (Ів. 3:9). Відповідь: по вірі. Тільки по вірі в Ісуса Христа. Ось чому Спаситель почав Своєю відповіддю з критики на адресу фарисеїв, котрі не вірили: «Ти — учитель ізраїльський, — то чи ж цього не знаєш? Поправді, поправді кажу Я тобі: Ми говоримо те, що ми знаємо, а свідчимо про те, що ми бачили, але свідчення нашого ви не приймаєте. Коли Я говорив вам про земне, та не вірите ви, то як же повірите, коли Я говоритиму вам про небесне? І не сховаю на небо ніхто, тільки Той, Хто з неба зійшов, — Людський Син, що на небі» (Ів. 3:10-13).

Після викриття фарисеїв (в особі Никодима) за їх невірство, Господь говорить: «І як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя. Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:14-16).

Царство Боже — це життя вічне, і ввійти в це Царство — означає мати життя вічне. Господь Ісус говорить, що тільки той, хто вірить в Нього, не згине, але буде мати життя вічне. Зауважте: це відповідь на запитання Никодима, як можна народитися згори. Це може статися лише по вірі в Господа Ісуса Христа.

Хтось може сказати: сьогодні всі вірять в Ісуса Христа. Отже, автоматично всі народжені згори... Було б добре, якби так було. Але це не так.

Що треба зробити, щоб народитися згори?

Народження згори і спасіння (порятунком від вічної загибелі) — це словосиноніми, тому що лише тоді, коли ти народжений згори, ти врятований від вічної загибелі. У Посланні до римлян апостол Павло написав: «Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем віруємо для праведності, а устами ісповідуємо для спасіння. Каже

бо Писання: «Кожен, хто вірує в Нього, не буде засоромлений» (Рим. 10:9-11).

Сповідувати Ісуса Господом — означає прийняти тверде рішення повністю покоритися волі Спасителя. А Його воля написана у Святому Писанні. Якщо це — бажання вашого серця, ви можете просто зараз схилитися на коліна і помолитися:

«Всемогутній Боже, в Ім'я Господа Ісуса Христа я приходжу до Тебе і дякую за те, що Ти дав мені життя і зберіг його до сьогодні. Я дякую за Твого Сина, Господа Ісуса Христа, Котрий пожертвував Собою на Голгофському хресті за мої гріхи. Прости мені всі мої гріхи. Я приймаю рішення повністю покоритися Твоїй волі і жити в цілковитому послушанні Твоєму Слову. Прошу, пошли мені Духа Твого Святого, щоб я міг жити святим і праведним життям. Допоможи бути доброю Твоєю дитиною у всі дні свого життя і звіщати всім людям про Твоє спасіння. Дякую, що Ти прийняв мене і спас від гріха і смерті. Будь прославлений навіки віків! Амінь».

Що відбувається при народженні згори?

Коли ви народжуєтесь згори, ви отримуєте Боже прощення за всі свої гріхи, і відтепер Дух Святий буде настановляти вас на всяку істину і наповнить силою для того, щоб ви могли перемагати гріх.

При народженні згори ви не обов'язково будете відчувати щось особливе, але

обов'язково мають змінитися ваші пріоритети. Людина, народжена згори, має велике бажання вивчати Святе Писання — вона горить бажанням бути до вподоби Богові і чинити все за Його Словом. Писання каже: «Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в нім пробуває насіння Його. І не може грішити, бо від Бога народжений він» (1 Ів. 3:9).

Буває, що і народжений згори випадково згрішить, тому що не пильнує. Але в таких випадках він не може знайти собі спокою, доки не визнає гріх перед Богом і перед людьми, щодо яких він згрішив. Тому апостол Іван і написав: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9).

І ще говорить: «Діточки мої, — це пишу я до вас, щоб ви не грішили! А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, — Ісуса Христа, Праведного. Він убагнанний за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу! А що ми пізнали Його, пізнаємо це з того, коли заповіді Його додержуємо» (1 Ів. 2:1-3).

Чи можна бути народженим згори і не ходити до жодної церкви? Категорично ні. Писання говорить: «Кожен, хто вірує, що Ісус — то Христос, той родився від Бога. І кожен, хто любить Того, Хто породив, любить і Того, Хто народився від Нього. Що ми любимо Божих дітей, дізнаємося з того, коли любимо Бога і Його заповіді додержуємо» (1 Ів. 5:1-2).

Народжений згори любить інших дітей Божих. Церква — це зібрання народжених згори людей. Якщо ви народилися згори, дуже важливо знайти таку церкву, де вивчають Святе Писання і живуть відповідно до вчення Христа.

Василе ФЛАТ.

Камінь з Назарету

«Тому Господь Бог сказав так: Оце поклав каменя Я на Сіоні, каменя випробуваного, наріжного, дорогого, міцно закладеного. Хто вірує в нього, не буде той засоромлений!» (Іс. 28:16).

Жив був цар. Звали його Іродом. Але це був не той цар, про котрого ви подумали. І царя це дуже турбувало. Щоразу, коли хто-небудь згадував царя Ірода, завжди, у першу чергу, думали не про нього, а про його діда.

Дід насправді був непересічною людиною. Уже в 25 років його призначили намісником, тобто «виконуючим обов'язки царя», а в 36 він став царем. Шлюб Ірода-діда з Маріамною, гасмонійською принцесою з роду Маккавеїв, додав до його царської посади ще й царську гідність. А вражаюча здатність налагоджувати стосунки зі всіма ворогуючими сторонами водночас серед перипетій громадянської війни, що потрясала Римською імперією, допомогла йому не лише не втратити владу, а й зміцнити її. До того ж будувати він вмів не лише відносини. Від грандіозних архітектурних проектів, початих царем в Єрусалимі, взагалі перекоплювало подих. З неймовірним розмахом він реконструював храм для юдеїв, одночасно будуючи театр для гладіаторських боїв на радість еллінам. Для римського гарнізону він спорудив громіздку цитадель — фортецю Антонія, та й собі догодити не забував: облаштував свій палац з неймовірною пишністю. Однак коли в країні почався голод, цар недовго думаючи зібрав все золото, що було в палаці, і обміняв його в Єгипті на хліб, чим здобув любов усього народу. Взагалі, високого польоту був чоловік. Недаремно його потім навіть почали називати не інакше, як Ірод Великий.

Але й психопатом він також був ого-го. Страх втратити владу доводив його до параної, і коли починався черговий напад підозрілості, пощади не було нікому. Серед багатьох інших були страчені і сама Маріамна, і троє її синів, один з котрих, Арістовул, був батьком героя нашої розповіді — Ірода на ім'я Агріппа.

Овдовіла мати Агріппи Береніка, племінниця Ірода Великого, перевезла юнака в Рим — ближче до імператорського двору і далі від підозрілого дідівського погляду. Вона хотіла, щоб син здобув найкращу в імперії освіту. Наставником і покровителем Агріппи став Друз, син імператора Тіберія; серед друзів були Клавдій і Гай Германіки. Однак життя при дворі вимагало чимало коштів, і зі смертю Друза Агріппа, розтративши материнські статки, повертається до Палестини, де потрапляє під опіку галілейського четвертовласника Антипи — свого дядька, що співмешкав з його сестрою Іродіадою. Але з часом їх приязнь до родича охолола, і Агріппа знову повернувся до Рима.

Там йому нарешті пощастило: Гай Германік стає імператором під іменем Калігули і призначає Агріппу царем Ітурей і землі Трахонітської, що раніше належала йому другому дядьку Пилипу (Лк. 3:1). У Палестині знову з'являється цар Ірод! Причому цар, на відміну від прославленого діда-ідумя, не тільки за посадою, а й за кров'ю. Адже й сам Агріппа, і його двоюрідна сестра Кіпра, з якою він одружився, по бабусі були прямими нащадками великого роду Гасмонідів.

Усе складалося вдало. Але успіхи рідного брата не радували честолюбивого Іродіади. Чому це вбогий внук Ірода раптом став царем, а рідний син Антипи, що став правителем за царським заповітом, залишається якимось намісником, «виконуючим обов'язки»? Вона змушує нерішучого четвертовласника відправитися в Рим випрошувати в імператора царський титул і собі. Калігула звертається за порадою до Агріппи, і той по-дружньому розповідає кесарю про всі похідники свого колишнього покровителя. У результаті імператор відбирає в намісника землі в Галілеї і за Йорданом, і приєднує всі дядькові території до царства Агріппи.

Треба віддати належне Іроду-молодшому: він усадовував від діда талант не лише до інтриг, а й до справ державних. у 40 і 41 роках н. е. Римська імперія двічі опинялася на межі затяжних кровопролитних воєн, і обидві були відвернені за його безпосереднього участю. Спочатку Агріппа не дав розгорітися римсько-юдейській війні, відговоривши Калігулу встановлювати в єрусалимському храмі власну статую для поклоніння. А коли той вбив брата, Агріппа допоміг Риму втриматися від нової громадянської війни, організовуючи переговори республіканців з преторіанцями, які не зволікаючи проголосили імператором Клавдія. Той же, зійшовши на трон, щедро винагородив миротворчі зусилля свого давнього приятеля — приєднав до його царства Юдею і Самарію.

У підсумку всі володіння великого Ірода-діда, що кілька десятиліть були поділені між намісниками, знову були зібрані воедино. Одного не вистачало Іроду-внуку — народної любові. І ось, бажуючи придбати прихильність вождів народу, «цар Ірод тоді підніс руки, щоб декого з Церкви погнати. І мечем він став Якова, брата Іванового. А бачивши, що подобалося це юдеям, він задумав схопити й Петра...» (Дії 12:1-3). Тому, попри його марнотратність, пристрасть до гладіаторських боїв і поганських вистав і ганебну смерть, Ірод Агріппа не тільки знайшов підтримку первосвященників і книжників, а й прославляється

в Талмуді як ревнитель юдаїзму.

А смерть царя і справді була ганебною. Досягнувши величчя свого знаменитого предка, Ірод побажав, щоб йому віддавалися ще й божественні почесні, як було прийнято в правителів Риму. Одного лише він не врахував: Всевишній поважає ставився до народів, що вшановували неправдивих богів через незнання (Дії 17:29-30). Але для царя Ізраїлю, котрий не тільки знав істинного Бога, але й був покликаний творити Його волю, таке святотатство недопустиме. І ось, процарювавши всього три роки, Агріппа влаштував ігри на честь імператора... Рано-вранці він прибув до в театру в витканій сріблом одежі. Зараз же кілька улесливців почали називати його богом. Ірод «на підвищенні сів та й до них говорив. А на товп кричав: «Голос Божий, а не людський!». І Ангел Господній уразив зненацька його, бо він не віддав слави Богові. І черва його з'їла» (Дії 12:21-23).

Взагалі, історія більш-менш зрозуміла, і відомості з Писання і небіблійних джерел чудово доповнюють в ній одна одну. Одне довго залишалось неясним: на якій підставі Ірод стратив Якова Зеведеєвого і збирався стратити Петра? Адже, зміцнюючи одержану від Риму владу, цар навряд чи пішов би на ризик, порушуючи римські закони в такій резонансній справі. А йти за Ісусом тоді ще державним злочинним не вважалося. Християнство ще не стало самостійною релігією, «назарейська ересь» розглядалася як один з напрямів юдаїзму (Дії 24:5), слово «церква» залишалось синонімом «синагоги», і державним чиновникам не слід було втручатися в суперечки про віровчення і богослужбові обряди (Дії 18:15).

Відповідь на це запитання відкрилася цілком несподівано в 1925 році, коли Паризька національна бібліотека придбала приватну колекцію, до якої входила мармурова плита з викарбуваним на ній грецьким написом. У каталозі колекції зазначалося: «Цей камінь прислали з Назарету в 1878 р.». Сам же напис проголошував: «Указ цезаря. Ось моє рішення про могили і гробниці — хто би не зробив їх для релігійних обрядів батькам, чи дітям, чи членам сім'ї, — щоб вони залишались непогнаними і не вважалися. Якщо ж хтось висуне звинувачення, що дехто зруйнував чи яким-небудь чином витягнув похованих, чи за лихим задумом переніс похованих в інше місце, вчинивши злочин проти них, або відсунув камінь, що запечатував гробницю, проти таких я наказую проводити судовий розбір такий самий, як щодо богів у людських релігійних обрядах, і навіть більше — треба обов'язково поводитися за покладеними в гробницю з пошаною. В жодному разі не дозволено кому б то не було переносити (похованих). Якщо ж (хто вчинить таке), того наказую піддати смертній карі під назвою руйнівника могил».

Найдивніше в цьому указі те, що він не згадує ні поховань у землі, ні урни з прахом, ні дерев'яні чи свинцеві гроби — всього властивого грецьким чи римським похованням. Мова йде лише про поховання у кам'яних гробницях, тобто поховання за юдейським обрядом.

Це одразу ж породило шквал дискусій. Завзяті

противники християнства не зволікаючи проголосили камінь доказом, що апостоли справді викрали тіло Ісуса з гробниці і знищили його (Мт. 28:11-15). Запеклі захисники поспішили об'явити знахідку підробкою, аргументуючи це тим, що імператор не міг так швидко дізнатися про ймовірне зникнення тіла Ісуса і тим більше так оперативно зреагувати. До того ж чому цей указ був висічений на камені? Чому зберігся в єдиному екземплярі? Чому містився не в якому-небудь адміністративному центрі, а в маленькому Назареті?

Знахідка була піддана ретельному вивченню. З одного боку, дослідження підтвердили її справжність, з другого — дозволили доволі точно визначити авторство і дату. Виявилось, що автором імператорського декрету є не Тіберій, як припускалося спочатку, а Клавдій, плита ж виготовлена в 41 р. н. е., тобто в рік його сходження на трон і призначення Агріппи царем юдейським.

Розрізнені деталі зійшлися в струнку картину. Схоже, ініціювати гоніння на апостолів Ірода спонукало не лише бажання догодити юдеям. І Лука дуже точний в деталях: страта Якова Зеведеєвого була пробним каменем. Лиш побачивши, «що подобалося це юдеям, він задумав схопити й Петра» (Дії 12:3).

Агріппа не тільки був рідним братом Іродіади, а й безпосередньо в роки служіння Івана Христителя та Ісуса посідав в адміністрації Ірода Антипи керівну посаду «наглядача» ринків, недавно вбудовану на побережжі Галілейського моря міста Тіверіади. Отож він не міг не знати, кого вважають справжнім Царем юдейським послідовники «назарейського вчення». Тому, вирушаючи з Риму у свою нову столицю — Єрусалим, він напевне повинен був заручитися серйозною юридичною підтримкою.

З другого боку, навряд чи деталі єврейських поховальних обрядів найбільше хвилювали Клавдія серед проблем, що дісталися йому разом з тронном від божевільного Калігули. Отже, не викликає сумнівів, що причини появи декрету, висіченого на «Назаретському камені», був цілеспрямований запит Агріппи, що збирався в дорогу. Цим же пояснюється і відсутність інших екземплярів указу.

Клавдій, не вдаючись у деталі, «звелів усім юдеям, щоб покинули Рим» (Дії 18:2), а не особливо обізнаний в нюансах питання римський історик Светоній сумбурно пояснює таке кардинальне рішення тим, що «євреї постійно влаштовували безпорядки за намовою Хрестуса». Агріппа ж, очевидно, прихилив офіційну імператорську відповідь у своїй волі, наказав викарбувати її на камені і встановити саме в Назареті — місті, назва котрого асоціювалася з таким небезпечним для царя вченням.

Цим Ірод хотів викоринити вчення про воскресіння Христове, а в результаті додав ще одне підтвердження достовірності новозаповітних Писань. Така ж ось історія. Висновки можете зробити самі.

Сергій ГОЛОВІН.

Президент Християнського науково-апологетичного центру.

Бенкет під час посту, або Який піст до вподоби Богові?

«Хіба ж оце піст, що Я вибрав його, — той день, коли морить людина душу свою, свою голову гне, як та очеретина, і стелить верету та попіл? Чи ж оце називаєш ти постом та днем уподоби для Господа?» (Іс. 58:5).

Багато моїх знайомих «дотримуються» посту. Але коли я запитую, яка мета вашого посту, як правило, вони відповідають: «Я не знаю, багато хто так робить».

Під час 40-тижневого посту перед Пасхою я щоразу виявляю на прилавках великий вибір «пісної» продукції. І цей асортимент з кожним днем все більше зростає. Різні напівфабрикати, ковбаси, булки, пряники, напої, тістечка («кошики») і навіть торт! Уся ця продукція йде з позначкою: «Для посту»!

А якщо на сайті одного каналу випадково натрапила на передачу, в якій один популярний телеведучий і гості передачі (двоє священників) розповідали про те, як замість морозива, хотре «в піст їсти не можна, але дуже хочеться», можна приготувати мус, яким «можна поласувати».

В Інтернеті ви легко можете знайти багато такого роду рецептів «для посту». Але Писання чітко говорить про те, що піст людини, навіть якщо вона мучить душу свою без їди і води, сидить на верті і в попелі, може бути не до вподоби Господу. Більше того, Він називає такий піст беззаконням!

«Кричи на все горло, не стримуйся, свій голос посли, мов у сурму, й об'яви ти народові Моєму про їхній переступ...»

Це повеління Господь дає пророкові Ісаї, і весь 58-й розділ цієї книги присвячений зверненню Бога до Його народу.

«Вони бо щоденно шукають Мене, та жадають пізнати дороги Мої, мов народ той, що праведне чинить і права свого Бога не кидає. Питаються в Мене вони про права справедливості, жадають наближення Бога: «Нащо ми постимо, коли Ти не бачиш, мучимо душу свою, Ти ж не знаєш того?». Отак, — у день посту свого ви чините волю свою, і всіх ваших робітників тиснете! Тож на сварку та заколот постите ви, та щоб кулаком бити нахабно... Тепер ви не постите так, щоб ваш голос почутий був на височині!» (Іс. 58:1-4).

А ось як описаний піст у Книзі Естер: «І сказала Естер відповісти Мордехасві: «Іди, збери всіх юдеїв, що знаходяться в Сузах, і постіть за мене, і не їжте й не пийте три дні, ніч та день. Також я та дівчата мої будемо постити так, і так прийду до царя, хоч це не буде за законом. А якщо я загину, то загину» (Ест. 4:15-16).

Метою цього посту був порятунок юдеїв. У всіх регіонах світу — від Індії до Ефіопії їм загрожувала неминуча смерть. Якби не це рішення цариці і не цей піст, хтозна, чи не по-іншому би склалася вся історія християнства...

Ось яке визначення посту дає Сам Бог: «Чи ж ось це не той піст, що Я вибрав його: розв'язати кайдани безбожності, пута ярма розв'язати, й пустити на волю утиснених, і всяке ярмо розірвати? Чи ж не це — щоб владати голодному хліба свого, а вбогих бурляків до дому впровадити? Що ж побачиш нагого

— щоб вкрити його і не сховатися від свого рідного? Засяє тоді, мов досвітня зоря, твоє світло, і хутко шкірою рана твоя заросте, і твоя справедливість ходитиме перед тобою, а слава Господня сторожею задньою! Тоді кликати будеш — і Господь відповість, будеш кликати — і Він скаже: Ось Я! Якщо віддалиш з-поміж себе ярмо, не будеш підносити пальця й казати лихого, і будеш давати голодному хліб свій, і знедолену душу наситиш, — тоді то засвітить у темряві світло твоє, і твоя темрява ніби як полудень стане, і буде Господь тебе завжди провадити, і душу твою нагодує в посуху, кості твої позміцняє, і ти станеш, немов той напоєний сад, і мов джерело те, що води його не висихають!.. Тоді в Господі розкошувати ти будеш, і Він посадовить тебе на висотах землі...» (Іс. 58:6-11, 14).

Які пута ярма розв'язати? Які кайдани неправди розірвати? Чи можу я завжди бути стриманою і не гнівною? Чи можу я плакати з тими, хто плаче, і підтримати бідну людину? Чи можу розділити свій хліб з голодними? Чи готова запросити у свій дім убогих людей?

Я хочу бути чесною перед собою і Богом. Не на всі ці запитання я можу відповісти згідно з волею Господа.

Тоді як стати напоєним водою садом і джерелом, води якого не висихають? Як одержати зцілення і завжди мати радість в Господі? Як бачити славу Господню і чути Його голос: «Ось Я!». Як бути піднятим на висоті землі?

Точно знаю, що ніяка з низькокалорійних дієт в цьому допомогти не може...

Знайді ГЛАВНЕНКО.

Про любов і радощі

«Велика любов переборює і співчуття... Горе всім, у любові котрих нема нічого вищого за їх співчуття!». Ця цитата належить Фрідріху Ніцше. Парадоксально, але нерідко далекі від християнства люди підкидають вельми непогані думки. А Ніцше від християнства був не те що далекий — він був його ворогом номер один. І ось цей чоловік говорить щось про любов...

Причому його думка виглядає дуже цікавою. Багато людей намагаються під християнським доброчинством розуміти виключно співчуття, а християнську любов обмежити жалістю. Існує навіть поняття любов-жалість. Адже багатьом подобається почуватися в ролі доброчинця.

Звичайно, співчуття — надзвичайно важлива чеснота християнина, але не менш важлива і радість за інших. Апостол Павло пише: «Тіштеся з тими, хто тішиться, і плачте з тими, хто плаче!» (Рим. 12:15).

Багато людей намагаються утвердитися приниженням інших: на його фоні я ще непогано виглядаю... Добре, що я не такий, як той митник... Є категорія людей, які стають в церкві «захисниками пригноблених», — вони збирають навколо себе ображених і закомплексованих, і їм є що сказати, тому що вони самі ображені й закомплексовані. Так, вони добре вміють співчувати, але зовсім не вміють за когось радіти.

Ознака пасивної заздрості — невміння радіти за ближнього. Але пасивна заздрість може вступити в активну фазу. Кайн ніколи не вбив би Авеля, якби міг за нього радіти. Саул ніколи не переслідував би Давида, а Юда ніколи не зрадив би Христа.

Невміння радіти за інших — і моя особиста проблема. Нерідко чийсь успіх викликає в мені гіркоту, і передусім тому, що сам я особливими успіхами не міг похвалитися. Коли в мене почало

щось виходити, то й приводів для гіркоти стало набагато менше. Правда, й деякі доброзичливці кудись почали зникати... Так ми втрачаємо друзів...

Треба називати речі своїми іменами — ми маємо справу з комплексом невдахи. Серед невдач багато розумних і освічених людей. І чим розумніша й освіченіша людина, тим більше страждає вона від власної нереалізованості.

Уся проблема в тому, що людина стає рабом заданих схем. Невдахами не народжуються, ними стають, і не завжди винний в цьому сам невдаха — надто багато факторів, незалежних від людини: дитинство, відносини з батьками, школа, вулиця тощо. Людина починає програмувати себе на невдачу. І це, помножене на природну лінь, і веде людину в жалюгідний стан.

Але людина не повинна бути рабом схем. Людина — не тварина. Христос прийшов визволити нас від духовних, фізичних і психологічних проблем. Бог змінює людське життя кардинально. Оновлення розуму — це постійний процес.

Радість за інших повинна стати першим кроком у подоланні самого себе, а не кінцевою метою. Спочатку поради за ближнього, а потім спробуй досягти чогось сам.

Причиною невміння радіти за когось може бути і байдужість, але байдужі люди, як правило, і співчувати не вміють. Однак це тема окремої розмови.

Не треба з християнства робити релігію нікчемних людей. Так, церква — це клініка, куди приходять страждати й обтяжені. Але ж не вічно страждуватись і обтяжуватись. Інакше в чому сила Христа? Треба виходити на новий рівень. Любов повинна творити, окрилювати, рухати вперед, а не зупиняти чи тягнути назад.

Богові до вподоби бачити Своїх дітей, які радіють одне за одного. І без благословень такі діти не залишаться.

Андрій РЯБЕНКО.

Чи потрібно поклонятися Діві Марії?

Відповідь християнської поетеси Віри Кушнір православної служительниці архієпископа Івана Шаховського на присланий нарис про поклоніння Діві Марії

ми їх учинили були, а з Своєї милости через купіль відродження й оновлення Духом Святим...» (Тит. 3:5). «Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:3).

Православна Церква вчить, що при хрещенні немовля таємничо переживає народження згори, але наступне життя цих немовлят не підтверджує цього. З дня мого свідомого увірвання я вичаю Святе Письмо, дотримуючись поради Господа: «Дослідіть-но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, — вони ж свідчать про Мене» (Ів. 5:39). Я знаю історію Церкви і елементарне богослов'я, переклала на рідну мову багато духовних книг, а при перекладі, як відомо, багато чому можна навчитися; я п'ять років відвідувала жіночі біблійні курси і 30 з лишком років працювала в християнському радіомовленні, склала дві програми по 156 бесід в кожній: «Тітка Тася» — для дітей і «Християнка» — для жінок. Я також брала участь у великій кількості інших програм як перекладачка і диктор.

«Червона нитка спасіння», що йде від першої обітницї в Едемі, викладається у недільних школах всіх євангельських церков. Вибрання ізраїльського народу — також елементарна істина, та й сама позиція Православної і Римо-Католицької церков щодо Діви Марії широко відома.

На основі багаторічного досвіду вивчення Святого Писання я давно прийшла до висновку, що є лише один Посередник і один Заступник: «Один бо є Бог і один Посередник між Богом та людьми, — Людина Христос Ісус» (1 Тим. 2:5). «Хоч гріх багатьох Сам носив і заступавсь за злочинців!» (Іс. 53:12). «А тепер одержав Він краще служіння, поскільки Він посередник і кращого заповіту...» (Євр. 8:6). «Хто оскаржувати буде Божих вибранців? Бог Той, що виправдує. Хто ж Той, що

засуджує? Христос Ісус є Той, що вмер, надто й воскрес, Він праворуч Бога, і Він заступається за нас» (Рим. 8:33-34).

До такого ж висновку прийшли свого часу європейські реформатори Мартін Лютер, Жан Кальвін, Ульріх Цвінглі, Джон Нокс та інші. Коли Римо-Католицька Церква вчила (і понині вчить) про спасіння ділами і торгувала індугенціями за відпущення гріхів мирянам, ці реформатори звернули увагу на просту істину: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми — Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:8-10).

Спочатку спасіння, а вже потім — діла, як наслідок спасіння. Офіційна західна Церква забороняла мирянам читати Біблію. Що, між іншим, дуже довго робила і східна Церква, Православна, боячись, очевидно, що люди зможуть своїм розумом дійти до істини, що суперечила офіційному вченню. Адже так виникли «сектанство», «штунди» та інші рухи — спочатку на заході, а потім, у вигляді євангельського руху, на сході.

Незважаючи на важливу й унікальну роль, яку виконала за провидінням і вибранням єврейська Діва Марія, мені здається, вона сама не захотіла би приймати почесні, які нерідко підносять їй, — ледь не вищі, ніж Небесному Сину. Ці почесні не відповідають її покірному характеру. Вона знала, що Той, Кого вона породила, — від Духа Святого, так що навряд чи сказала би, що сама «народила Життя». Її «Магніфікат», котрий, як і в Анни, матері Самуїла, і у Девори, жінки-судді в Ізраїлі, прославляє Бога і Спасителя, не залишає місця для думки, що вона, чи Анна, чи Девора могли би бажати якої-небудь слави для себе особисто.

Відомо, що пастухи поклонилися Дитятку і потім розповіли про Нього. Мудреці побачили Дитя з Марією, Матір'ю Його, і впадши, поклонилися Йому і принесли Йому свої символічні дари: золото як Цареві, ладан як Священнику і смирну — Жертві.

Після того, як отримане через Марію тіло, на яке Бог поклав гріхи всього світу, померло, воно було підхоплено силою Отця, і до нього Марія вже не мала ніякого відношення, так само, як і при непорочному зачатті; нове, прославлене Тіло Спасителя, в котрому Він вознісся, вже не було тим, яке народила Марія.

Ви пишете про баптистку, яка нібито злякалася вашої пропозиції помолитися з вами Діві Марії, а мені здається, вона не злякалася, а просто, як і я, не знайшла достатньої підстави у Святому Писанні для таких молитов, тому що за життя Марія сказала на весіллі в Кані Галілейській: «Зробіть усе те, що Він вам скаже!».

Вільний вхід до Бога і престолу Його благодаті відкрився нам через Ісуса Христа. У Біблії читаємо: «Отож, мавши великого Первосвященника, що небо перейшов, Ісуса, Сина Божого, тримаймося ісповідання нашого! Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібного до нас, окрім гріха. Отож приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать» (Євр. 4:14-16).

Звертатися через посередників нелогічно. Це применшує подвиг Христов, так, начебто Він щось недоробив. «Звершилося», — вигукнув Він на хресті, і завіса в храмі, яка символізувала Його Тіло, розірвалася, відкривши вхід у святее святих для всіх, хто вірує в те, що Ісус помер за них на Голгофському хресті,

розп'яв у Тілі Своєй їхні гріхи. Навіщо ж зводити барикади на дорозі до Христа і Його благодаті?

Після вознесіння Христа Марія була з Його учнями та іншими віруючими, але ніде не сказано, що вона відігравала значну роль чи що учні їй поклонялися. У жодному Посланні немає вказівок на поклоніння Діві Марії, а про Христа говориться, щоб перед Ісусовим Іменем вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних...» (Фил. 2:10). Якби поклоніння Діві Марії було потрібним і важливим, про нього неодмінно написали би апостоли, а вони мовчать...

Я поважаю Діву Марію як засіб в руках Божих, використаний для народження на світ Ісуса Христа від Духа Святого. І тому не боюся зустрітись з нею у вічності. Ви наводите слова із псалма: «... по правіці Твоїй стала цариця в офірському ширму золоті» (Пс. 45:10). Церква, Наречена Христа, і буде Його дружиною після шлюбу Агнця на небесах. Не мати буде Його царицею, а Його Наречена — Церква Божя. Тут же, у 45-му псалмі, у вченні синів Кореевих, йде мова про перемогу Бога, Котрого Ізраїль нарешті назове своїм Царем, а написана з маленької букви «цариця» — дружина Царя — Ізраїль (пробораз Церкви). Так Бог називав у Старому Заповіті Ізраїль і ніколи не називав так Діву Марію.

Цариця — це дружина царя. Коли Бог гнівався на Ізраїль, Він говорив через пророка Осію: «Судиться з вашою матір'ю, судиться, бо вона не жінка Моя, а Я не її чоловік...» (Ос. 2:4).

Наведене вами (і вирване з контексту) місце Писання не має жодного відношення до Діви Марії, а сам нарис, ймовірно, сліпо повторює чийсь помилки.

Щиро в любові Христовій,

Віра КУШНІР.

У нашому житті часто трапляється, що ми думаємо, ніби щось знаємо. Але настає момент – і ми несподівано виявляємо, що насправді нічого й не знаємо. І таким чином стверджуємо закон, який вивів ще Сократ: «Я знаю, що я нічого не знаю...»

Щось таке сталося із статтю Григорія Сковороди. Його творчість вивчають у школі, усі знають, що він мандрував і навчав людей, що він був першим українським філософом. Проте далі цих куцих знань ми не йдемо. І з подивом у якійсь книзі читаємо, що він, виявляється, був світочем свого часу, що його не любили діячі Церкви і не розуміли сучасники. То хто ж він, цей чоловік, про якого, здається, так багато відомо, і який, проте, й досі залишається до кінця непізнаним і недооціненим? Чому людину, яка основою свого життя вважала Біблію, не любили церковні діячі того часу?

Читаючи сучасних дослідників творчого спадку Григорія Савовича Сковороди, диву даєшся від того, на скількох античних авторів знаходять посилання сучасники у творах філософа. Це і Сократ, і Аристотель, і Платон, і Спіноза, і Сенека, і Плутарх. Проте зразу ж впадає у вічі те, що відкидається очевидний факт, який надзвичайно рельєфно виступає у творах автора, – посилання на Біблію і на стосунки людини із Богом. Саме це у творчості Сковороди є головним лейтмотивом.

Чому сучасні дослідники ігнорують цей факт? Бо, видно, не до кінця розуміють ідею, що рухала всіма філософами світу. А вони ж хотіли віднайти Істину. Усі ці пошуки зібрані й відкриті на сторінках Святої Книги. Біблія, на відміну від сучасного світу із його розмитими розуміннями Істини й Абсолюту, чітко відповідає: Істина – це Бог.

І ця відповідь, немов аксіома, прослідковується в житті, ученні й роздумах мандрівного філософа, який усе життя присвятив тому, щоб навчити людей насамперед любити Бога і жити із Ним. Він завжди носив із собою лише дві речі – Біблію і сопілку, з якими проводив увесь свій вільний час і яким віддавав усі свої сили.

Народився майбутній філософ 3 грудня 1722 р. в селі Чорнухи на Полтавщині в простій козацькій сім'ї. З дитинства відзначаючись великою побожністю і маючи нахил до науки, він уже в 12 років був відданий на навчання в Києво-Могилянську академію. У ній із перервами навчався 19 років (аж до 1753 р.), так і не закінчивши

повного курсу навчання. Він і сам себе жартома називав «вічним студентом». Проте саме там, у стінах академії, молодий Григорій здобув блискучу освіту, вивчив декілька мов (зокрема грецьку, латину, церковнослов'янську, польську, німецьку та інші), адже його вчителями були світоці того часу – філолог Симон Тодорський, ритор і поет Сильвестр Ляскоронський, філософи і богослови Сильвестр Кулябка, Михайло Козачинський, Георгій Кониський. Під впливом вивчення античної культури сформувався творчий стиль майбутнього митця. Він обрав не стиль академічного трактату, а байку, вірш, притчу, діалог.

Обдарована особистість з неабияким музичним хистом, Сковорода в 1741 р. був запрошений півчм до придворної капели в Петербурзі. Проте вже через три роки повертається у Київ, щоб продовжити навчання. Та йому не вдається це зробити, бо в 1750 р. у складі царської місії під проводом Ф. Вишневецького їде спочатку до Угорщини, пізніше – до Словаччини та Австрії. Дехто з його сучасників стверджував, що він також подорожував Польщею, Німеччиною та Італією.

Але саме після повернення з-за кордону він починає писати: перекладає Плутарха і пише перші свої твори. На той момент він має для цього достатньо часу, адже починає працювати професором у Переяславі й у Харкові. 1 липня 1753 р. написаний перший датований вірш Сковороди, присвячений призначенню Іоанна Козловича єпископом Переяслава. У той же період була написана книга «Рассуждение о поэзии и руководство к искусству оной».

Саме тоді він познайомився із Михайлом Ковалинським, що став його вірним учнем, а після смерті – першим біографом. Власне, на його працях і базуються всі

Мандрівник із Біблією за пазухою

наступні біографії Сковороди. Ось яку характеристику дає Ковалинський учителю: «Уставав дуже рано, ів раз на день, без м'яса і риби, був завжди веселий, сильний, рухливий, з усього задоволений, до всіх добрий, усім готовий послужити. Поважав і любив добрих людей без різниці їх стану, навідувався до хворих, розважав сумних, ділився останнім з тим, хто нічого не мав» («Житіє Сковороди»).

Маючи рішучий характер і не боячись відстоювати свої думки, Григорій Сковорода не раз вступав у протиріччя із тогочасними можновладцями, що призводило до звільнення із посад. Так, у 1754 р. внаслідок своєї неуповноваженості був звільнений із Переяславської семінарії. Проте чутки про молодого і талановитого учителя розповсюджуються швидко, і Сковорода зразу ж запрошує поміщик Степан Томара навчати його дітей.

У маєтку Каврай, яким володів Томара, Сковорода прожив рік, а потім поїхав до Москви, щоб відвідати Троїце-Сергієву лавру. Та через рік знову вернувся до маєтку, де продовжив учителювання. Перебуваючи на посаді вчителя, філософ набув слави непересячного оригінального мислителя і талановитого педагога. Про нього знали, як про знавця і любителя Біблії і простого життя. Адже він не мав пишних шат, ходив, як прості люди, босоніж, вставав до сніданку і споживав просту, селянську їжу. Окрім того, він був завжди веселий, шанобливий до всіх без винятку, завжди любив зі всього виводити мораль і товаришував із людьми, що мали «щирю побожність без марновірства, вченість без чванливості».

Через рік уже відомого письменника й мислителя запрошують у Харків на посаду вчителя поезії у Харківському колегіумі. Саме з цим навчальним закладом пов'язані його поневірвання, що призвели до мандрівного способу життя. Через чвари із керівництвом, зокрема, з архимандритом Гервасієм, він то викладав у закладі, то залишав його. І так продовжувалося до 1769 р., коли Сковорода остаточно покинув колегіум і почав мандрувати Україною. Саме в цей період він пише низку своїх творів: «Начальная дверь ко христианскому добронравию», філософські діалоги «Наркисс» і «Асхань», у яких відкриває своє розуміння світу.

Хоча твори митця і друкують, проте офіційна цензура не схвалює їх і називає

«противными Святому Писанию й образливими для монашества». Дехто дорікав Сковороді за пантеїзм. Дехто відкрито звинувачував у насміхання над тогочасними цінностями. Адже нерідко в його творах можна було знайти не лише критику, а й досить дошкульну іронію на тогочасні погляди на Бога та поклоніння Йому. А слова про те, що всі люди, перед Богом рівні й розподіл місць біля Його престолу є гріхом, викликали обурення тогочасної релігійної верхівки.

В його творах чітко простежуються європейські протестантські мотиви: благословення будь-якої праці, необхідність пізнати Бога, критика мертвої релігійної схоластики, засудження релігійної нетерпимості, неправославності. Звісно, такі думки та ідеї виникли в нього після подорожі країнами Європи і знайомства зі світовою культурною спадщиною, яку він міг досліджувати на мовах оригіналу. І, таким чином, він виходив у конфлікт із тогочасною релігійною думкою, що ділила всіх на «православних» і «неправославних». А Сковорода вчив, що вічна Правда проявляється на цьому світі в різних виявах.

У своїх творах він спирався на Біблію і на ті філософські висновки, що випливали зі сторінок цієї Книги: «Щоб пізнати Бога, треба пізнати самого себе. Поки чоловік не знає Бога в самим собі, годі шукати Його в світі»; «Вірити в Бога не значить – вірити в Його існування, а значить – віддатися Йому та жити за Його законом»; «Святість життя полягає в робленні добра людям».

Починаючи із 1769 р. і до дня своєї смерті у 1794 р., Григорій Савович Сковорода веде мандрівний спосіб життя. Багато хто з можновладців того часу хотів, щоби ця відома особистість завітала до його господи. Іноді він приходив і залишався на деякий час, проте ненадовго. Більшу частину часу він подорожував і вчив простих людей слухати і слухатись Бога. Щоби почути мандрівного вчителя, люди часто сходились із усіх околиць, і слава його розносила далеко за межі України.

Кажуть, що одного разу до нього приїхав сам Потьомкін і привіз запрошення від Катерини II завітати до Петербурга. Філософа знайшли на лужку, на якому паслись вівці, а сам він грав на сопілці. Вислухавши Потьомкіна, Сковорода спокійно відповів: «Скажіть цариці, що мені дудка і вівця дорожчі царського вінця».

Саме в подорожах він написав багато

своїх релігійно-філософських трактатів: «Диалог про древній світ», «Розмова п'яти подорожніх про щастя у житті» «Харківські байки», «Алфавіт, чи Буквар світу», «Ікона Алківіадська», діалоги «Боротьба архістратига Михаїла із сатаною», «Суперечка біса з Варсавою», «Убогий жайворонок», «Вдячний Еродій», «Потоп Зміїн», «Книжечка Плутархова про спокій душі».

Навесні 1794 р. художник Лук'янов вмовляє Сковороду, який саме гостював у селі Пан-Іванівка коло Харкова, написати його портрет. Там, у садку садиби Срезневських, він власноруч викопав могилу, в якій попросив себе поховати. Кажуть, що на слова господаря про те, що його думки про смерть – то дурниця, Сковорода відповів: «Пора, друже, закінчити мандрівку, і так усе волосся ізлетіло з бідної голови від мордування, пора упокоїтися!».

Наступного дня він не прийшов на сніданок. Занепокоєні господарі знайшли тіло філософа у його кімнаті. Так, 29 жовтня 1794 р. відійшов до Бога видатний мислитель і вчитель Григорій Савович Сковорода. На могилі він заповів написати: «Світ ловив мене, та не спіймав».

Творчий спадок філософа неможливо зрозуміти, не прийнявши його бачення світу, яке випливало із Біблії. Він учив, що Біблія – це одкровення Божої Істини і щастя і що людина може жити лише у два способи: або по-світськи – тобто в гонитві за оманими регаліями і марними речами, або по-Божому – знайшовши спасіння і праведність. А найвищою мудрістю є «філософствування у Христі», тобто роздуми про Христа і життя із Ним, оскільки Христос – це і є Істина. Найближчий шлях до Бога – через власне серце, через відкриття в ньому образу Божого. Здобувши це «нове серце», людина стає «дитиною Божою», «обожнюється», «змінюється».

Не бажаючи зрозуміти таке бачення духовності світу, ми наражаємося на небезпеку знову й знову приписувати Сковороді ідеї античних філософів і записати його чи то у великі моралісти свого часу, чи то в мудреці, які, як завжди, народжуються не у свій час. А ту цілісність життя і душі, розуму і вчинків, які він мав, все одно не знайдемо...

Олег БЛОЩУК.

ДАВНЄ...

Розповідь старого ізраїльтянина

Стемніло. Ватага хлопчиків збилася довкола вогнища, яке захищало від ночі з її несподіванками і зігрівало своїм теплом. Це були молоді пастухи. Щоправда, є серед них один старий, на ім'я Рувим. Це ім'я досвідчений пастух отримав в землі єгипетській і дуже ним пишався, бо сам походив з племені Рувима. Є що розповісти дідові, який пам'ятає вихід із Єгипту. Хлопцям не терпіться послушати щось новеньке про подорож по пустелі та чудесні завоювання. А дідусеві тільки дай побалакати. Він сам сформувався біля таких вогнищ, а ще й став очевидцем багатьох грандіозних подій. Отож коли кошара в безпеці і пастухи згуртувалися після трудово-го дня, настав час історій...

Рувим ніколи не розпочинав свої розповіді, поки в очах хлопчаків не загоралась іскорка, яка вказувала на готовність послухати; тому поки що ведеться розмова про пастушії справи. Хлопці розуміють старого з післюва, бо вже набули досвіду в догляді за вівцями. І все ж без нього їм не впоратися. Після скромної вечері товариство затихло... Дрова в багатті тихенько потріскували, пригнічуючи тишу ночі, яка нагадувала про себе в перервах між балаканиною змор-

них пастухів. Раптом хтось промовив: «Не кради!». Виявилось, що один з хлопців жартома протягнув руку до хліба свого товариша, а той не зрозумів жарту. Всі презирнулися, і знову запанувала тиша...

А Рувим подумки перенісся в далеке минуле... Слова Божої заповіді збудили в ньому різні спогади. Непомітно оглянувши хлопців, старий вирішив, що вони готові слухати і промовив: «Божі слова...» Повіяв легенький вітерець. Рувим продовжив: «Це було третєго місяця після виходу з єгипетського краю. Пригадую той день, коли ми прибули на пустиню Синайську. Я тоді був малим і не усвідомлював і половини того, що відбувалося, але протягом трьох місяців походу в моєму серці вже зародилась і зміцніла віра в те, що ми є учасниками чогось великого. Народ у пустелі, який залишив землю, до якої звик, народ, який іде в невідоме і знає. Хто його кличе... Рамсес, Суккот, Етам – нові місця з'являлися і відразу лишалися позаду, і от пустеля Син. Місце останнього таборування запам'яталося найкраще – Ріфідім. Там було багато води для народу... А ви знаєте, що в пустелі Божу руку ми вчилися бачити саме в цьому. Бог давав воду посеред пустелі, життя посеред смерті. А ще Він нас захищав і годував. Як ми годуємо, поїмо і захищаємо цих овець...»

Спогади... Вони вже тоді почали сплітатися в роздуми, і від того, що я бачив і

чув, росла моя віра. Господь веде нас, і сувора пустеля не стане перешкодою для Божого народу. Віра в особливе призначення нашого табору випробувалася, але і додавала впевненості в тому, що ми здолаємо всі труднощі.

І от ми отаборилися біля гори. Після того, як Мойсей почав підійматися на гору для розмови з Богом, гора почала ніби рости в моїх очах. Вона видавалася все величнішою і величнішою, неприступнішою і неприступнішою. Щодня вона привертала погляди ізраїльтян безліч разів. Виконуючи повсякденну працю, ми слабо уявляли, що на нас чекає далі, проте щочевора хлопці розповідали про наших предків, про Авраама, Ісаака і Якова, про їхні подорожі і надії. З часом нам довелося дізнатися більше про те, чому ми тут...

Якось увечері батько переповів нам слова, які Господь сказав рабу Своему Мойсею: «Ви бачили, що Я зробив був Єгиптові, і носив вас на крилах орлиних, і привів вас до Себе. А тепер, коли справді послухаєте Мого голосу, і будете дотримувати заповіді Мого, то станете Мені власністю більше всіх народів, бо вся земля то Моя! А ви станете Мені царством священників та народом святым...» На зібранні пролунала всенародне: «Усе, що Господь говорив, зробимо!». Мойсей доніс слова народу до Господа. Очі батька при цьому горіли, я не помічав такого горіння раніше. Мабуть, його надихнуло об'єднання, яке вийшлося у тій згоді народу.

Ранок починався з господарських турбот, не було часу на розмови і розпитування. Щоб дізнатися щось достовірне, треба було дочекатися вечора. Ось уже декілька вечорів тому ми дізналися про ще один похід Мойсея до Бога, а сьогодні батько сказав: «Господь обіцяв прийти в густій хмарі і говорити з Мойсеем так, щоб народ чув і навіки Йому повірив».

Наступного дня всі заговорили про наказ освятитися. Треба було випрати одяг і підготуватися, бо на третій день на гору зійде Господь. Свято... Там, біля Синаю я почав розуміти що це таке: свято починається в серці. На обличчях людей теж усе частіше з'являлась усмішка, якої годі було чекати в Єгипті. Очікування наростало, але нічого не відбувалося, поки...

Третього дня я прокинувся від сильного жорстокого. Вибігши з шатра, побачив густу хмару над горою і почув голос сурми. Блискавки одна за одною спалахували в небі. Стало страшно... Але я помчав до гори. Там уже збиралося чимало сміливців, яким першим треба було нагадати про важливість наказу: «Стережіться сходити на гору й доторкуватися до краю її. Кожен, хто доторкнеться до гори, буде конче забитий!». Усі зібралися біля гори Синай. Як же страшно було стояти біля гори, яка диміла і тряслася! Голос сурми могутнішав – Господь зійшов на гору у вогні!

Лише Мойсей піднявся вгору, щоб говорити з Богом, але через кілька годин повернувся і ще раз остеріг людей не пориватись побачити Господа, не порушувати кордонів гори. Там, на горі, Бог промовляв до Мойсея, кажучи:

«Я – Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства».

Хай не буде тобі інших богів передо Мною!

Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею.

Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я Господь, Бог твій, Бог заздрисний, що карає за провини батьків на синах, на третій і на четвертий покоління тих, хто ненавидить Мене, і що чинить милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене, і хто держиться Моїх заповідей.

Не призывай Ім'я Господа, Бога

твого, надаремно, бо не помилює Господь того, хто призиватиме Його Ім'я надаремно.

Пам'ятай день суботній, щоб святити його!

Шість день працой і роби всю працю свою, а день сьомий субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невольниця твоя, і худоба твоя, і прихोдько твій, що в брамах твоїх.

Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив, тому поблагословив Господь день суботній і освятив його.

Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!

Не вбивай!

Не чини перелюбу!

Не кради!

Не свідкуй неправдиво на свого ближнього!

Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невольниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!

Кожне з цих слів немов світло осяяло моє подальше життя, і хоча урочистість того моменту неповторна, громи Синаю завжди постають у пам'яті, коли я чую слова заповідей. Відтоді ми, Божий народ, живемо у цьому світлі, наука Божна наставляє кожного вірного ізраїльтянина сьогодні і буде скеровувати вічно...

Хлопці завмерли, слухаючи діда, і коли він закінчив, ще декілька хвилин мовчки сиділи, дивлячись на вогонь. Було вже пізно і вони хотіли спати. Рувим ще раз оглянув гурт хлопчаків і вдоволено всміхнувся. Сьогодні він не дарма прожив день, бо передав дітям те, що Господь робив для батьків. Старий вірив, що ці історії житимуть вічно...

Юрій ЛІЩИНСЬКИЙ.

Ще раз про Старий Заповіт

Багато текстів із Старого Заповіту стають повністю зрозумілими лише після приходу Ісуса Христа. Скажімо, у Біблії згадується жорстоке вбивство тих, хто поклонявся золотому теляті, інші моменти, що докорінним чином суперечать християнській моралі...

Дійсно, багато персонажів Старого Заповіту — люди явно й відверто грішні. Їх поведінка аж ніяким чином не відповідала тій моралі, котру пізніше відкрив Христос. Але Бог діє через тих людей тому, що інших нема. Він звертається до тих людей на доступний для них мові тому, що нічого іншого вони не розуміють.

Біблія — це не збірник розповідей з життя ідеальних людей, які звершують ідеальні вчинки в ідеальних обставинах. Це історія реальних, живих, справжніх людей, котрі жили, страждали, вірили в

реальній історії. А людська історія — річ досить страшна. Тому не варто очікувати від Біблії якоїсь «причесаності».

Для того, щоб зрозуміти будь-який предмет, треба зрозуміти, для чого він призначений, а щоб зрозуміти будь-який текст, треба зрозуміти, для чого він написаний. Біблія говорить про своє призначення: «Це ж написано, щоб ви ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в ім'я Його!» (Ів. 20:31). Мета біблійного об'явлення — привести нас до спасительних взаємовідносин з Христом. Бог — це Бог, Котрого ми зустрічаємо в Ісусі Христі.

Смисл всього Старого Заповіту стає яким лише тоді, коли ми читаємо його як приготування до приходу Ісуса Христа. Христос не міг би прийти до язичників — вони просто не зрозуміли би, Хто Він такий і від чого Він прийшов їх спасти, з яким Богом Він хоче їх примирити — адже богів багато, і якщо додати до них ще Ісуса, це нічого не

змінить.

Тому Бог вибирає (чи, точніше, створює) Собі один народ і жорстко вчить їх, що є тільки один Бог, Котрому можна поклонятися, а поклонятися іншим богам заборонено під страхом смерті (саме цього стосується епізод з Мойсеєм).

Бог поступово відкриває людям нові істини про Себе і веде їх до вершини об'явлення — Христа.

Сам Христос говорить про старо-заповітні заповіді, що стосуються розлучення: «Ісус же промовив до них: «То за ваше жорстокосердя він вам написав оцю заповідь» (Мр. 10:5).

Деякі елементи Старого Заповіту обумовлені жорстокосердям людей, не здатних на той час сприйняти християнську мораль. Тому вибирати з Біблії якісь старозаповітні розповіді так, наче Біблія на них і закінчується, це просто самообман. Головний зміст Біблії — Ісус Христос.

За відмову пекти торт для геїв пекарю загрожує ув'язнення

Пекарю в штаті Колорадо загрожує тюремний термін за те, що він відмовився пекти торт для гей-весілля. Відповідно до законів штату, йому інкримінували дискримінацію на основі сексуальної орієнтації, — повідомляє Християнський Мегапортал invictory.org з посиланням на CNL-NEWS та Christian Today.

Адвокат пекаря-християнина Джека Філіпса сказав: «Скаржники можуть подати на нього позов до цивільного суду, і йому може загрозувати термін до 12 місяців в'язниці».

Філіпс, один з власників Masterpiece Cakeshop, каже, що приготування торта для Дейва Муллінса і Чарлі Крейга йде врозріз із його християнськими переконаннями про шлюб.

Муллінс і Крейг подали позов на пекаря в Відділення цивільних прав Колорадо, і воно винесло рішення, що Філіпс порушив закон. Справу намічено до слухання на вересень в комісії з цивільних прав Колорадо. Гей-шлюби в штаті поза законом, і пара одружилася в Массачусетсі, а потім планувала відсвяткувати весілля в Колорадо.

Цього року стався ще один інцидент. Християнка-флористка Баронель Стутсман отримала лист із погрозою спалити її магазин після того, як відмовилася скласти букет для гей-весілля.

У пошуках «латки»

«Латки» можуть приховати проблему на деякий час. Я сам схильний до «швидких латок» — як-небудь замотати ізострічкою там, де потрібний серйозний ремонт, прикрити, щоб не стирчало, перекласти газетою, щоб не шуміло... Я знаю, що це нерозумно — ні ізострічка, ні газети не вирішать проблеми, все одно нею потім доведеться займатися.

Ніколи з'ясовувати діагноз, нема ні сил, ні бажання змінювати своє життя. Хочеться швидко проковтнути яку-небудь пігулку, щоб полегшало. Це не лише нерозумно, а ще й небезпечно — можна дочекатися серйозного погіршення здоров'я чи навіть смерті.

Але найнерозумніше і найнебезпечніше — це шукати «латок» до життя взагалі. Зокрема, шукати їх в релігії — нехай мої проблеми, які завдають мені болю, будуть вирішені, нехай все влаштується, як я хочу — швидко і без особливих зусиль.

Так працює наївне поганство в будь-якій культурі — звершу який-небудь ритуал перед яким-небудь шанованим образом, і проблеми на роботі і в особистому житті вирішуються. Часто люди так підходять і до церкви — куди треба поставити свічку, щоб моя проблема вирішилася?

Іноколи Бог дає нам «швидкі латки»,

але далеко не завжди. І це тому, що Він нас любить. Щоб здобути справжнє, міцне і вічне щастя, ми повинні докорінно змінитися, точніше, дозволити Богові нас змінити. Не змінювати щось поверхнево, а перебудувати все своє життя на іншій основі — на Ісусі Христі.

Те, що в нашому житті щось розсипається, щось розвалюється, може бути симптомом значно глибшої проблеми — ми не маємо правильних стосунків з Богом. При цих словах багато хто бентежиться — це так абстрактно звучить, а в мене ось конкретні проблеми, скажіть, куди треба поставити свічку...

На жаль, так не виходить. Ви віддаєтеся Богові — або не віддаєтеся. Коритесь Йому — або ні. Щоб Він розібрався у ваших проблемах, ви повинні шукати Його волі і робити так, як Він хоче.

Так, це означає найгірше в житті перемену і визнання того, що віднині господар вашого життя — не ви, а Христос. Щоб виїхати з того місця, куди ви заїхали, треба передати кермо Йому. Покаятися, тобто визнати, що ви помилилися, коли діяли за своєю, а не за Його волею. Твердо вирішити віднині коритися Йому. Увірувати, тобто поклястися на Його милість — і щодо вічного спасіння, і щодо повсякденного життя.

Тоді ваше життя зазнає кардинальних змін — настільки глибоких, що латки просто не знадобляться.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР — 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

ВІРУЮ

УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 16:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viryuu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й годині).
На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлем», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрілців, 24 (зал військкомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б (р-н 5-ї шк.); НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ
о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА
о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ
о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).
Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 9 (176)
вересень 2013 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viryuu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.